

Fehér Klára

Mi, szemüvegesek

TARTALOM

Megint szeptember
A híres-neves Hajagosok
Huhu, az új lány
Hétfejű sárkány a bélyegen
Újabb veszedelem
A rejtekhely
Titok és madáreledel
Az elveszett szemüveg
Iskolabetegség
A zöld festék
Kalandos utazás
Otthon járt az oroszlán
Mi történt a Gríz utcában?
Nem ismersz véletlenül egy Kerekes Évát?
Legyél Világoskék Anyuka
Mi, szemüvegesek

FIGYELEM! FIGYELEM!

EZT A KÖNYVET CSAK AZ OLVASHATJA EL, AKINEK SZEMÜVEGE VAN!

VAGY HA NEKI NINCS, LEGALÁBB AZ APUKÁJÁNAK VAGY AZ ANYUKÁJÁNAK VAGY A NAGYMAMÁJÁNAK VAGY A NAGYBÁCSIKÁJÁNAK.

DE HA AZOKNAK SINCS, AKKOR LEGALÁBBIS AZ ÖCSIKÉJÉNEK VAGY A LEGJOBB BARÁTJÁNAK.

DE HA EGYIKÜK SEM VISEL SZEMÜVEGET, AKKOR CSAK ABBAN AZ ESETBEN OLVASHATJA EL, HA SENKIT SEM CSÚFOL AZÉRT, MERT SZEMÜVEGES. SE AZÉRT, MERT KÖVÉR VAGY SOVÁNY, VAGY HOSSZÚ VAGY KURTA, VAGY VÖRÖS HAJÚ VAGY KOPASZ VAGY HOSSZÚ HAJÚ, VAGY NAGY FÜLE VAN VAGY KARIKALÁBA, VAGY SZEPLŐ NŐTT AZ ORRA HEGYÉN ÉS EGYÁLTALÁBAN NEM CSÚFOL SENKIT SOHA SEMMIÉRT. AKI CSÚFOLÓDIK, ANNAK ALÁSZOLGÁJA, JÓ NAPOT KÍVÁNOK, NEM BARÁTKOZUNK, SEMMI KÖZE EHHEZ A REGÉNYHEZ.

Megint szeptember

Évi azt álmodta, hogy nyár van.

Az ablakon behajolt a körtefa ága, telis-tele édes, sárgáspiros gyümölcscsel. A zöld lombok között átragyogott a napfény, az ég kék volt, egyetlenegy pici fehér felhő se volt rajta, és messziről hallani lehetett a fagyaltoskocsi csilingelését.

- Málnát, vaniliát, mogyorót kérek! - kiáltotta Évi, és felébredt.

A körtefa sehol, a fagyaltos bácsi sehol, és nem a fagyaltoskocsi csilingelt, hanem az ébresztő-rádió szólalt meg: „Jó reggelt, kedves hallgatóim, ma szeptember elseje, reggel hat óra, Egyed és Egon napja van...”

Évi felült. A díványon, ahol tegnap még labdák és felfújgumiállatok heverték - most az iskolatáskája és a kivaszt hófehér blúza feküdt. És egy nagy irkalapon anyu üzenete:

KEDVES NEGYEDIKES NAGYLÁNYOM, KORÁN EL KELLETT MENNEM, MERT MA REGGELES VAGYOK. A KÁVÉD ÉS A TÍZÓRAID A KONYHAASZTALON. JÓ TANULÁST.

CSÓKOL ANYU

Iskolába kell menni, iskolába kell menni - gondolja Évi, azután hirtelen eszébe jut valami, kiugrik az ágyból, felkapja a fejes vonalzóját, odaszalad az ajtóhoz, és gondosan méregetni kezd. A vonalzó a feje búbjára nyomja, és egy ceruzával vonalat húz az ajtófélfára.

- Négy centit nőttem - mondja hangosan.

- Nincs az még kettő sem - szólal meg mellette egy csúfondáros hang.

Ha ti beléptetek volna a szobába, nem hallottatok volna semmiféle hangot, de Évi tisztán hallotta, sőt látta is azt, akitől a hang eredt. Egy sötétkék szemű, barna hajú, piros arcú kislány, tetőtől talpig világoskékbe öltözve. Világoskék volt a ruhája, a zoknijja, a szandálja, világoskék volt a masni is a hajában. Hogyne látta volna, amikor ő maga találta ki és adta neki a Világoskék Testvér nevet.

Még második korukban történt, hogy együtt játszott Andreával, egyetlen, örökös, szívbéli legjobb barátnőjével. Unalmas novemberi délután volt, ködös, és esett az eső. Már elkészültek a leckével (nagy eset azokat a könnyű második számtanpéldákat megoldani!), és már mindenfélét játszottak; babát fűrésztöttek, babauzsonnát főztek, állatkertet játszottak, üvöltöztek, mint a farkas, a hiéna, a sakál és néha úgy is, mint az oroszlán. Azután csak kuporogtak a díványon, még csak negyed öt volt, de olyan sötét, hogy villanyt kellett gyújtani.

- Mindjárt haza kell mennem - mondta Andrea.

- Ne menj még - kérlelte Éva -, ha te elmész, akkor minden olyan unalmas. Igazán kár, hogy nincs testvérünk.

És ez volt az a pillanat, amikor kitalálta Világoskéket. Andreával beszélték meg, hogy milyen legyen a Kitalált Testvér. Legyen kék szeme és világoskék ruhája, és szeresse a palacsintát, és segítsen Évinek az iskolatáskát cipelni, és unalmas matekórákon üljön mellé a padba. És amikor Világoskék már egészen ki volt találva, akkor Andrea kitalálta magának Zöld Fánit, aki nem volt a testvére, csak egy egyszerű Zöld Fáni, aki nagyon kövér volt, mindig nevetett, és dinnyét árult. Egyszer egy dinnye rágurult a lábára, és azóta a bokáján fáslit visel. Zöld Fáni

egyébként varázsló is volt, az iskolai ebédet, ami többnyire túlfőtt tésztából és ízetlen kelkáposztából állt, dinnyévé tudta varázsolni.

- Nem kell ez a ragacs, én ezt nem eszem - nyafogták a többiek, és szétkenték a tányérukon az ételt.

- Milyen finom - mondta Andrea és Évi és jóízűen kanalizott és egymásra nevetett, mert ők *tudták*, hogy ez finom dinnye, és Pöttyi néni, a napközis tanítónő körbejárt az asztalok között, és azt mondta:

- Látjátok, Kerekes Évi és Soós Andrea meg tudta enni, őket megdicsérem.

- Ma görögdinnyét hoztam, holnap sárgadinnyét hozok - súgta Kitalált Zöld Fáni.

Évi tehát meghallotta Világoskék csúfolódó hangját, és mérgesen válaszolta:

- De bizony ez négy centi. Sőt esetleg, ha így nézem...

- Csalsz. Lábujjhegyen állsz.

- Nem is igaz, nem állok lábujjhegyen.

- Látom.

- Te mindent láatsz. Rettenetesen okos vagy.

- Nem tehetek róla, ha ilyen okosnak találtál ki.

- Ne mérgesíts, Világoskék! Elég baj az nekem, hogy olyan kicsi vagyok.

- Mindenki akkora, amekkora - felelte erre Világoskék. - Ahelyett, hogy ezen bánkódnál, eredj inkább mosakodni, mert az első nap el fogsz késni.

- Nem azért találtalak ki, hogy te is sürgess és nógass. Azért akartam, hogy legyen egy Világoskék Testvérem, hogy legyen, aki megvigasztal.

- Ó, istenem, száz mázsa bánatod van, nem?

- Száztizenöt mázsa és még harminc kiló. Ha nem tudnád, amikor én vagyok a hetes, nem tudom egyedül kinyitni az ablakot, mert nem érem fel.

- Borzasztó.

- Tornaórán nekem külön le kell engedni a gyűrűhintát.

- Hát aztán? Legfeljebb leengedik.

- Buktál volna meg. Harmadikban biztosan nem te lennél a legkisebb.

- Te könnyen viccelsz - felelte Évi, és bement a fürdőszobába. Világoskék persze ott is ott termett, mert egy kitalált Világoskéknek a fal vagy a becsukott ajtó sem akadály, és máris letelepedett a kád peremére.

- Mindenki rajtam röhög - búslakodott tovább Évi.

- Aki röhög, fakutya - felelte erre Világoskék.

Évi nem vitatkozott tovább. Bánatosan kente magára a szappant. Ezermillió csúfneve jutott eszébe: babszem, zabszem, tökmag, töpörtyű, földszintes gyerek, tranzisztor, kerti törpe. Amikor az osztály kirándult, a Hajagosok kiabálni kezdtek, hogy: „Tessék ölbe venni a minigyereket!” Ó, a Hajagosok! A fő csúfalkodók. Hajagos Ádi meg Hajagos Ági, akik között két év korkülönbség van, de annyiszor buktak meg a másodikból meg a harmadikból, hogy végül is összekerültek egy osztályba.

- A Hajagosok egész évben velem cipeltetik haza a táskájukat. Azt mondták: „Vidd csak, zabszem, ettől nőni fogsz és izmosodni.” Én nem bírom ki a Hajagosokat.

- Iratkozz másik iskolába - javasolta Világoskék.

- Hiszen ha nem járna ide Andrea, meg is tenném. Andrea, jaj istenem, Andrea biztosan mindjárt becsönget, sietni kell. Hány óra van?

- Kilencvenhárom perccel múlt huszonhat.

- Ne beszélj butaságokat.

- Nem tudod, hogy nincs órám? - méltatlankodott Világoskék.

Nahát. Ez igazán hamarabb eszembe juthatott volna - gondolta Évi.

- Tessék, máris kitaláltam neked egy világoskék kvarcórát.

- Gyönyörű, gyönyörű. Hét óra múlt tíz perccel és tizenöt másodperccel - jelentette Világoskék.

- Akkor nagyon gyorsan megfésülködöm, és felveszem az új blúzomat, és megiszom a kávé, mert pont fél nyolckor itt lesz Andrea! - kiáltotta Évi, és egyszerre nagyon boldog lett. Mert mit számít az, hogy hogyan csúfolódnak a Hajagosok, és nem baj, ha elmúlt a vakáció, ha az embernek olyan igaz, szívbéli barátnője van, mint Andrea!

A konyhaasztalon a reggeli mellett ott várta a tízórai. Szépen, fóliába csomagolva a sajtos vajjas kenyér és két szép piros alma. Egyik természetesen Andreáé. Anyuka még erre is gondolt. Reggel hatkor anyu már benn dolgozik a laborban. Ötkor ment el hazulról, de előtte gondolt rá...

Világoskék persze a konyhában is ott lábatlankodott, és csúfondárosan nevetett.

- Milyen meghatóan jó kislány vagy! Mennyi szeretettel gondolsz most anyukára. Bezzeg amikor...

- Mit mikor?

- Tudnék mesélni - mondta Világoskék -, de nem bántlak a tanév első napján. Különben is, hol marad Andrea? Fél nyolc múlt öt perccel.

Ez igazán furcsa. Andrea sosem késik. Talán elromlott az ébresztőórája? Talán várni kellett a buszra? Talán...

Évi hátára vette az iskolatáskát, kezébe vette a tízórai csomagot. Elhatározta, hogy lesiet az utcára, és ott várja meg Andreát.

Ahhoz, hogy leérjen az utcára, le kellett menni kilenc emeletet és még egy fél emeletet is, és akkor kiléphetett a kapun. A kapu fölött volt egy tábla: GRÍZ UTCA 8/b/C/17. A 17 azt jelentette, hogy tizenhetedik lépcsőház. Mert ez a magas ház egy lakótelepen állt sok más házzal együtt, és ezek a házak úgy hasonlítottak egymásra, mint egy kosár óriási tojás, persze téglatest alakú tojás. És a számozások összevissza voltak, a 81-es után jött a 64-es, a 64-es után a 218, és hozzáragasztva mindenféle betűk és újabb számok... A postások összekeverték a leveleket, a mentők bekiabáltak az ablakokon, hogy nem tetszenek tudni, merre van a beteg? A kis elsősök csak úgy találtak haza, hogy az anyukák színes törülközőket meg felfújható állatokat akasztottak az erkélyekre. Volt elefántos erkély meg zsiráfos erkély. Sőt volt olyan erkély is, ahol jól megnagyítva a családi fényképek díszlettek. És az utcanevek is olyan mulatságosak voltak, volt Gríz utca meg Sóska utca meg Fánk utca is. Lehet, hogy volt Tökfőzelék utca és Pirított máj utca is, de arra Évi még sosem járt.

Évi megállt a kapu előtt, és körülnézett. Az utcán nagy volt a forgalom, autóbuszok, autók egymás mögött rohantak. Aktatáskás felnőttek és iskolatáskás gyerekek igyekeztek, mintha az egész világnak nyolcra az iskolában kellett volna lennie. Évi leste a buszmegállót, hátha meglátja Andrea mosolygós piros arcát, copfba font fekete haját, barátságos integetését. De múlt az idő, és Andrea sehol. Nem szállt le a buszról, és nem tűnt elő a másik utcából. A nagy villanyóra már háromnegyed nyolcat mutatott, és az iskolába igyekvő gyerekek szaporázták lépteiket, és egy kisiút mérgesen nógatott az apukája:

- Gyere, Peti, elkéssel. - De Peti kirángatta a kezét az apukája kezéből, és toporzékolt:

- Nem akarok iskolába menni, nem akarok megokosodni, nem akarok írni-olvasni.

Menni kellene - gondolta Évi is, de hát az lehetetlen, hogy ne várjon Andreára, síríg hű barátnőjére.

- Úgy látszik, mégsem olyan síríg hű - vélte Világoskék. - Esetleg a vakációban talált magának egy még síríg hübb barátnőt.

- Andreának nem lesz más barátnője, és nekem se lesz soha jobb barátnőm.

- Meglátjuk - mondta Világoskék -, de az biztos, hogy az első nap el fogsz késni. Szigorú Rozál máris elkéri az ellenőrződöt.

- Ma valahogy nagyon rossz napod van, Világoskék. Csak rosszat és kellemetlent tudsz mondani.

- Amilyenek kitaláltál.

- Tudod mit? Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy nekem csak kitalált testvérem lehet. Kitalálok helyetted mást. Kitalálok például...

- Egy világoskék vízilovat, és világoskék fürdőkádban fogod tartani.

A villanyórán a mutató megint ugrott egyet. Öt perc múlva nyolc. Évi még egyszer körülnézett, és uzgyi, szaladni kezdett az iskola felé.

- Nem tudok olyan gyorsan rohanni - szólalt meg mellette egy sírós, vékony hang.

Hát ez meg ki lehet? - csodálkozott Évi, és körülnézett.

- Hát én - hallotta megint. - Most találtál ki magadnak. Én vagyok Jenő, a Világoskék Bohóc. Én mindig kellemeseket fogok mondani neked, és szórakoztatni foglak. Mit parancsolsz? Bukfencet? Zenebonát?

- Most arra nincs idő. Gyorsan, gyorsan, kapaszkodj a nyakamba.

Évi nekiiramodott, aztán megtorpant. Az utca túlsó oldalán az osztály két legfélelmetesebb verekedője várt rá: Hajagos Ádi és Hajagos Ági.

Nem bohócot kellett volna kitalálni magamnak, hanem valami erőset, egy gorillát vagy egy karatebajnokot, aki megvéd - gondolta Évi. Ebben a pillanatban érezte, hogy valaki megrántja az iskolatáskáját.

- Andrea! - kiáltotta Évi boldogan, és hátranézett.

De nem Andrea állt mögötte, hanem egy barátságosan morgó, világoskék oroszlán.

- Köszönöm, hogy kitaláltál. Én mindenkitől meg foglak védeni. Én egy eléggé bátor kisoroszlán vagyok.

- A Hajagosoktól is? - kérdezte Évi.
- Talán... remélem... hacsak nem azok azok, akik ott a sarkon állnak.
- De, éppen azok.
- Akkor egyelőre inkább bebújnék a táskádba. Különben a nevem Brúnó.

A híres-neves Hajagosok

Hajagos Ági és Hajagos Ádi úgy hasonlítottak egymásra, mint két földre pottyant vadgesztenye. Egyforma barna szemük és barna hajuk volt, egyformán agyonnyúzott farmerük, egyformán számárfüles irkáik. Csak Ádi valamivel magasabbra nőtt, és a táskáját Ágival cipeltette.

Évi összehúzta magát, ahogy csak bírta, és igyekezett a Hajagos csemeték elől becsusszanni az iskolakapun. De Ádi észrevette.

- Hé, Kerekes, hová szaladsz? Miért olyan sürgős a sulis? Nem lesz elég hosszú az iskolaév?

Évi megállt, Ádi pedig meglepően barátságosan folytatta:

- Nini, mekkorára nőttél!

- Talán hat centit is - tette hozzá Ági.

- Csak négyet - felelte Évi, és piroslott a boldogságtól. Világoskék Testvér ebben a pillanatban ott termett Évi mellett.

- Tessék, ájulj el a gyönyörűségtől. Hogy ezek a Hajagosok milyen kedvesek! Csókolj nekik kezet! Pucold ki a cipőjüket!

Évi csak azért sem felelt Világoskéknek.

A két Hajagos pedig tovább is olyan kedves volt Évihez, mint még soha.

- Mondd, kis Kerekes, nem láttad véletlenül ma reggel Závoda Ferit?

- Nem. Még nem. De igen. Ott jön.

A szeplős Závoda tényleg most fordult be a sarkon. Futólépésben közeledett, és mellette még három negyedikes igyekezett: Pós Edit, Kovács Barna és Réz Dóra.

Závoda Feri egy hatalmas csomagot cipelt a hóna alatt.

- Elhoztam - kiabált már messziről.

Hajagos Ádi nyugodtan végigmérte.

- Jó. Akkor majd tanítás után ideadod.

- De kérlek, Hajagos, azt nem lehet. Én óra alatt nem tarthatok magamnál egy magnót. Tudod, hogy Rozál mindent elvesz.

- Ha elveszi, hozol egy másikat - vigyorgott Ádi, azzal sarkon fordult, és otthagyta Závodát, és kényelmesen besétált az iskolába.

Závoda Feri, mint egy ijedt kis pincsikutya, mindenütt a nyomában.

- De Ádi, de kérlek szépen, a papám úgyis agyonver, ha megtudja, hogy a születésnapra magnómat... Ági, szólj a bátyádnak! - könyörgött Feri.

- Minek fogadsz mindig - vont vállat Ági. - A vesztes fizessen.

- De hiszen én fizetni akarok - mondta sírósan Feri. A többi gyerek persze kíváncsian fülelt, mi ez a magnóügy?

Hát persze, mi lehetett volna? Závodaék és Hajagosék egymás mellett laknak, és a gyerekek az egész vakációban együtt játszottak. Focit és pingpongot, és együtt magnóztak, és együtt jártak az usziba békaember-felszereléssel, és főleg együtt fogadtak. Mert Závoda Feri mániája a fogadás. Fogadjunk, hogy elsőnek érek fel a lépcsőn, fogadjunk, hogy a piros hetes busz jön előbb, fogadjunk, hogy tovább tudom visszatartani a lélegzetemet. Fogadtak, és mindig Ádi nyert. Már elnyerte Feri bűvös kockáját, egy tucat golyóstollát, az Adidas tornacipőjét, két hónapi tízóráját, és Ferinek semmi sem volt elég.

Egy délelőtt a metrón utazgattak, és amikor a végállomáshoz közeledtek, Feri azt mondta, énnekem nincs kedvem kiszállni a végállomáson, én körbe fogok utazni.

- Úgy kitesznek, mint a vizes lábtörlőt - mondta Ádi.

- Fogadjunk, hogy benn tudok maradni.

- Nem bánom. Mibe?

- A horgászbotomba - ajánlotta Feri.

- Oké - mondta erre Ádi.

A végállomásnál Ádi és Ági kiszállt, Feri bennmaradt volna. De az ifjú és erélyes ellenőr fülönfogta.

- Nem hallottad a hangosbeszélőt? - érdeklődött. - Végállomás, kiszállás.

- Bácsi kérem - súgta Feri halkán -, ott kinn van egy fiú, nagyon meg fog verni, ha most meglát. Tessék szíves megengedni...

- Elég ebből a számsárgból, kifelé! - mondta szigorúan az ellenőr. - Gyere mellettem, és akkor senki se fog megverni - azzal megragadta Feri vállát, és kituszkolta a kocsiból.

Ádi és Ági kaján nevetéssel fogadta a peronon a kárvallottat.

- Neked se sikerült volna - mondta mérgesen Feri.

- Megpróbálhatom - ajánlkozott Ádi. - Fogadjunk, hogy nekem sikerülni fog.

- Fogadjunk, hogy nem - lelkesedett Závoda Feri. - Felteszem rá a horgászbotomat.

- Mintha azt az előbb már elnyertem volna - emlékeztette Ádi.

- Úgy gondoltam, hogy ha neked sem sikerül bennmaradnod, akkor visszanyertem a horgászbotomat.

- Nagyon jó - helyeselt Ádi. - De ha esetleg mégis bennmaradok?

- Látod, hogy nem lehet bennmaradni - mondta erre Feri.

- Láttam, hogy *neked* nem lehet - vélekedett Ádi. - De ha énnekem mégis sikerül?

Feri töprengett. Nem tudta, mi je van még, amit fogadásból felajánlhatna. De hiszen nincs nagy kockázat, egész biztosan Ádit sem fogják bennhagyni a szerelvényben... A focit Ádi már a múltkor elnyerte, a rajztábláját is.

- Nincs már semmim - mondta bánatosan.

- Dehogynincs - vigyorgott Ádi. - Most az előbb hengegtél velem, hogy a születésnapodra a papádtól kaptál egy magnót.

- Abba nem lehet fogadni, mert a papám agyonver.

- Ahogy gondolod, te gyáva.

- Ki a gyáva? - vörösödött el Feri.
- Az a gyáva, akinek csak a szája jár, de nem mer fogadni.
- Felteszem a magnómat. És ha nyerek?
- Visszakapod a horgászbótot.

Újra elmetróztak a végállomásig. Feri és Ági rendesen kiszállt, a hangosbeszélő nem győzte biztatni a dolgozókat, hogy végállomás, kiszállás, tessék elhagyni a kocsikat. Ádi, mintha nem értett volna magyarul, mozdulatlanul üldögélt tovább a padon. Ági és Feri csak annyit látott, hogy belép a fülkébe egy ellenőr, kisvártatva még kettő, valamit magyaráznak, az egyik elszalad, egy pohár vizet hoz, benedvesítenek egy zsebkendőt, közben a kocsi elindul, Ádi és a három felnőtt rajtamaradt. Hová vihetik Ádit? Megpofozzák? Elveszik a tanulóigazolványát? Kinek hozták a vizet? Miért vizesítettek be egy zsebkendőt? Álltak, vártak, egyszerre csak a mozgólépcsőn meglátták Ádit, lefelé jött, és messziről kiabált:

- Hozhatod a magnómat.

Az történt ugyanis, hogy amikor az első ellenőr belépett a kocsiba, Ádám udvariasan azt mondta:

- Kezét csókolom, jó hogy tetszett jönni, nagyon szédülök.
- Mitől? - ijedt meg az ellenőr.
- Nem tudom, máskor is szokott lenni. Ilyenkor le kell ülnöm egy kicsit, és anyuka vizes borogatást tesz a tarkómra.

Az ellenőr behívott két másik ellenőrt, hoztak egy pohár vizet, elkérték a zsebkendőmet, és addig ápoltak, amíg a metró az alagúton szépen visszazötyögött az indulási oldalra, különben nem volt semmi izgalmas, ugyanolyan alagút, mint a metró többi alagútja. És amikor átértünk, és kinyílt a kocsi ajtaja, azt mondta az egyik ellenőr:

- Valaki felkísér a lépcsőn, fiacskám.
- Engem? Minek, érdeklődtem és kiugrottam, mint a nyúl. A felnőttek felháborodottan kiabáltak, ahelyett hogy örültek volna, hogy meggyógyultam.
- A felnőtteket nem lehet megérteni - helyeselt Feri.
- Ahogy mondd - válaszolta erre Ádi. - Vagyis holnap az iskolába behozod a magnót.

És most itt van a szerencsétlen fiú a magnóval, amiért otthon még nagy pofonok lesznek, és Hajagos nem hajlandó átvenni tőle. A negyedik osztály ajtaja előtt Ádi kegyesen megfordult.

- No, add ide, te gyáva kukac - mondta, és kivette Feri kezéből a magnót. - Sejtettem, hogy így lesz, felkészültem rá. Fogadjunk, hogy Szigorú Rozál nem veszi el tőlem, sőt még meg is dicsér. No, mibe fogadsz?
- Nincs már semmim - mondta Feri, és majdnem sírt.
- Fogadhat helyetted az osztály - mondta barátságosan Ádi. - Mindenki feltehet rá egy színes filctollat.
- És ha te veszítesz? - kérdezte Réz Dóra.
- Először is, én nem veszíthetek. De ha mégis, akkor én veszek mindenkinek egy filctollat. Áll?
- Áll! - kiabálták a gyerekek.

Kovács Barna, aki a félig nyitott ajtóban állt, elkiáltotta magát:

- Vigyázz, mintha Rozált látnám közeledni! Ádi, rohanj te is a helyedre!

De Ádi mintha nem is hallotta volna Barna figyelmeztetését, elmélyülten babrált a magnóval. Igazított valamit, berakott egy kazettát, megnyomta a gombot. Utána kényelmesen kiemelte a dobogóból az egyik kijáró léce (ez volt az osztály titkos raktára), és a léce alatti üregben elhelyezte a magnót. Mire mindezzel végzett, és a helyére ült, kinyílt a tanterem ajtaja. Mindenki azt várta, hogy Rozika néni, becenevén Szigorú Rozál fog belépni rajta. De nem ő jött, hanem egy barna hajú, barna szemű, piros arcú, piros masnis kislány. Az orrán hatalmas púpos szemmel.

Huhu, az új lány

Évi a helyén ült, a középső padsor első sorában. Mellette Andrea helye üres volt.

- Hol késhet? - gondolta Évi nyugtalanul. - Andrea sohasem késik. Hacsak nem kérte el az apukája az első napra, mert mondjuk társasutazáson voltak valahol. Vagy esetleg csak tíz órára jön, az évnyitó ünnepélyre?

Ajándékait mindenesetre gyorsan betette Andrea padjába: a szép, piros almát és egy nagy fémdobozt, tele színes golyóstollal.

Az ajtónyitásra hátranézett... de most sem Andrea lépett be, hanem egy piros masnis, szemüveges vadidegen gyerek.

A jövevény megállt a padsorok előtt, és barátságosan köszönt:

- Szervusztok! Szabó Zsuzsi vagyok, ide fogok járni a negyedik a-ba.

- Nem hiszem - hallatszott Hajagos Ádi mély hangja, és néhányan máris kuncogni kezdtek.

- Éspedig miért nem? - kérdezte az új kislány, és cseppet se látszott megijedve.

- Mert ez a mi osztályunk. Ez egy normális osztály. Ez nem állatóvoda. Szemüvegesek a b-ben vannak, ott direkt szeretik őket. Nálunk ilyenek nincs helye. Szemüveges kígyók a terrárium-ban, állatkert, főbejárat, nyitva kilenctől hatig.

- Jó humorod van - ismerte el Szabó Zsuzsi.

- Nem szoktam viccelni.

- Legfeljebb veled nem leszek beszélő viszonyban - mondta az új kislány.

- Senkivel sem fogsz beszélni, senki sem fog válaszolni neked - mondta fenyegetően Ádi.

- Ezt ugyan honnan tudod?

- Mert megtiltom nekik.

- Te?

- Én.

- Hát ki vagy te? - csodálkozott a szemüveges kislány.

- Majd megtudod - felelte Ádi, és odament az új kislányhoz, és meghúzta az orrát.

- Mondd, mi bajod van velem? - kérdezte Szabó Zsuzsi, inkább meglepetten, mint mérgesen.

- Például az, hogy te bizonyosan jeles tanuló vagy.

- Tiszta ötös, ha nem haragszol.

- Ó, nem, nem haragszom - mondta Ádi, és zsebre dugta a kezét. - Csak megéreztem. Szagról megismerem az ilyet. Stréber, magolós, tanító nénik, tanító bácsik kedvence. Neked ilyen az egész családod?

A negyedik a remekül szórakozott. De az új kislány elpirult.

- Hagyd békén a családomat, jó?

Ádi még szemtelenebb lett.

- Nem is kell a kedves családonról mesélned. Biztosan szemüveget hord mindenki, a papád, a mamád, tizenkilenc kisöcséd. És valamennyien szemüvegben is alusztok.

- Persze, ugyanúgy, ahogy a te családod cipőben - vágta rá Zsuzsi, és az osztály ezen is nevetni kezdett. Ádi dühösen nézett a nevetőkre, mire azok ijedten lapultak. Ádi megfogta az új kislány karját.

- No, ide figyelj. Fogadjunk, hogy nem fogod nálunk karácsonyig kibírni.

- Fogadjunk - felelte az új kislány.

- Ha kibírod, tied a békaember-felszerelésem.

- Nagyszerű - felelte erre Szabó Zsuzsi -, úgyis réges-régen vágytam egy békaember-felszerelésre.

Az osztályban megint kuncogás hallatszott itt-ott. Ilyen még nem volt, hogy a félelmes Hajagos Ádin mulatni merjen valaki. Ádi nem is hagyta magát. Évire mutatott.

- Kerekes, mondd meg neki, hogy itt senki sem fog vele szóba állni!

Évi megijedt, a padján kaparászott, mintha nem hallaná a parancsot.

- Kerekes, neked szóltam!

Évi már felállt volna, de egyszerre csak ott termett a padon Világoskék Testvér és Jenő, a Világoskék Bohóc, és Brúnó, a Világoskék Meglehetősen Bátor Oroszlán, és Világoskék Testvér megragadta Évi vállát, és visszanyomta a padba.

- Azt szeretném én látni, hogy szemtelenkedsz az új kislánnyal! - mondta felháborodva. - Bántott téged? Mi bajod van vele? Hogyha Hajagos úr legközelebb azt parancsolja, hogy mássz fel a háztetőre, vagy ugorj a Dunába, akkor is nekiindulsz? Egy barátságos szót mondott neked Hajagos, és már elolvadtál tőle? Ájulj el a boldogságtól, hogy most nem nevezett kis földszintes csajnak.

Évi elvörösödött, és ellökte Világoskékét.

- Semmi közöm hozzád, ne nevelgess folyton.

Ebben a pillanatban mind a három Világoskék eltűnt, már Brúnó farka bojtja se látszott, és Évi hangosan, de egy kicsit akadozva mondta:

- Menj másik osztályba. Itt senki sem fog veled szóba állni.

Az új kislány megrökönyödve bámult Évire.

- Bántottalak én?

Évi elvörösödött. Persze azt kellett volna mondania, hogy dehogyis bántottál, én se akarlak téged bántani, ne haragudj. Ehelyett azt mondta:

- Csúnya vagy, mint egy bagoly.

- Jól van, Kerekes - visított Hajagos Ádi. - Ez az. Bagoly.

- Bagoly! - hallatszott innen-onnan. - Bagoly! Huhu! Huhu! Szemüveges fülesbagoly!

A nevetésben és ricsajban senki sem vette észre, hogy újra nyílik az ajtó, és a tanári asztal előtt teljes magasságában tornyosul Szigorú Rozál. A huhuzás egy pillanat alatt abbamaradt. Harminc szelíd báránynka állt fel, és tiszteletteljesen üdvözölte a tanító nénit.

- Jó reggelt, gyerekek - mondta Rozál.

- Jó reggelt kívánunk!

Rozika néni intett, üljenek le, és végignézett a társaságon.

- No, hadd lássalak benneteket. Mi volt a vakációban? Híztatok? Nőttetek? Mindent elfelejtettetek, amit tavaly tanultunk? Márta, fogytál. Erzsi, szép barna vagy. Robi, sokat nőttél.

- A Kerekes is megnőtt! - kiabálta Hajagos Ádi.

- Bizony, én is úgy nézem - bólintott Szigorú. - Sokat játszottatok? Hajagos Ádi, te miért nézed folyton a karórát?

Kovács Barna felkiáltott:

- Várja a téli szünetet!

Szigorú Rozál megcsóválta a fejét, de azért nevetett.

- Nagyon nyaralós kedvben vagytok még. Gyerekek - mutatott Zsuzsira -, bemutatom nektek új kis osztálytársatokat. Fogadjátok szeretettel.

- Már fogadtuk - üvöltött fel Hajagos Ádi.

Szigorú Rozál bólintott.

- Annál jobb. Szabó Zsuzsi kitűnő tanuló. Veszprémből jött fel Pestre.

- Igazán? Veszprémből? - érdeklődött Pós Edit. - Ott híres állatkert van.

Az osztályból kitört a nevetés. Rozál elképedve érdeklődött:

- Most mi bajotok van? Pós Edit nagyon okosat mondott. Valóban, Veszprémben híres állatkert van.

- Rozika néni, kérem, és bagoly is van benne? - érdeklődött jámbor képpel Tanai Gyuri.

- Persze hogy van.

Az osztályon erre is végigfutott a jókedv.

- Az ördög bújt belétek - állapította meg Rozál elnéző mosollyal. - Látszik, hogy két hónapig nem voltatok a kezem között. No, gyerekek, ki vállalja, hogy új társatoknak megmagyarázza az itteni szokásokat?

Rozál várt, de nem jelentkezett senki.

- No, mi ez a nagy tolongás, tülekedés, lelkesedés? Ilyen szerények lettetek? - álmétkodott. - Jó, akkor majd én kijelölöm. Először is, hová ültesselek? Előre, mert szemüveges vagy. Nagyszerű. Ide, az első padba, Kerekes Évi mellé.

Évi nem hitt a fülének.

Felállt, széttárta a karját, mintha Andrea helyét a testével akarná megvédeni.

- Rozika néni, kérem... hát ez az Andrea helye.

Szigorú Rozál csodálkozva nézett rá.

- Mi az, Évi, te nem tudod?

Éviben megfagyott a vér.

- Mit... mit... mit kellene tudnom?

- Andrea kimaradt - válaszolta Rozál. - Édesapját váratlanul Debrecenbe helyezték. Három nappal ezelőtt utazott el. Csodálom, hogy te nem tudsz róla.

Évivel forogni kezdett a világ.

- Nem voltam Pesten... nyaraltam... a nagymamáméknál voltam Kecskeméten - mondta elcsukló hangon, és ráborult a padjára, és zokogott keservesen. Világoskék Testvér persze azonnal Évi mellett termett, simogatta a haját, és azt súgta:

- Hiszen Debrecen nincs a világ végén. - És odaugrott a padra a bohóc is, kézre állt, és meghúzta Évi orrát.

- Ne félj, kiszagzám, én megnevettetlek. - És a világoskék oroslán a sörényét rázta, és farkával csapkodva harciasan bőgte: - Kit egyek meg? Hajagost egyem meg? Rozált egyem meg? Andreát egyem meg?

- Menjete most el - kiáltott Évi -, senki se kell nekem, csak Andrea.

- Mi van Évi, mit mondtál? - kíváncsiskodott Rozál. - No, fűjd ki szépen az orrodát, tudom, hogy megszakad a szíved a legjobb barátnődért, de hát lelkem, ilyen az élet. No, Zsuzsi, ülj szépen Évi mellé, legyetek jó barátok, te pedig, Évi, mutasd meg új pajtásodnak az itteni szokásokat, hogy hogyan kell a füzeteket bekötni, hány centi legyen a margó és egyáltalán, tanítsd meg minden rigolyámra.

- Mert abból van bőven - hallatszott egy mély hang.

Mindenki nevetett, még Rozál is, mert az első nap igazán nem akart undok lenni.

- Most pedig mindenki vegyen elő papírt, ceruzát, golyóstollat - mondta Rozál -, mielőtt átmennénk az évnyitó ünnepélyre, lediktálom nektek az év eleji tudnivalókat. Zsuzsi, ez neked is szól.

- Rozika néni, kérem, nálam nincs papír, ceruza.

Rozál megcsóválta a fejét.

- Látod, gyermekem, nálunk ez az első tudnivaló. Hogy a diák papír nélkül, ceruza nélkül olyan, mint...

- ...mint a huszár ló nélkül, a pilóta repülőgép nélkül, a cukrászda fagyai nélkül, a szabó olló nélkül, az elefánt ormány nélkül, és a szamár a füle nélkül - harsogta lelkesen a kórus.

Szabó Zsuzsi tanácstalanul mentegetőzött.

- Mert a régi iskolánkban első nap nem volt semmi, ott csak ünnepség volt.

- Ünnepség - harsogta Kovács Barna.

- Ökörsütés - tette hozzá Réz Dóra.

- Lacipecsenye, lepényevés, térszene - lelkesedett Závoda Feri. - Tratataram, tam, tam.

- Népünnepély - tapsolt Hajagos Ádi.

- Csend legyen, csend legyen. Nagyon vakációs hangulatban vagytok - elégette meg Rozál a rendetlenkedést. - Évi, adj papírt, tollat, ceruzát Zsuzsinak is.

Évi készségesen nyúlt a táskájába, amikor hátulról, a Hajagosok padjából előredobtak egy cédulát:

NE MERD ODAADNI!

Évi elvörösödött, azután izzadni kezdett. Hirtelen mozdulattal a nagy fémdobozt, amiben Andreának hozta a színes tollakat, besöpörte a táskájába, és vérvörös füllel, dadogva mondta:

- Nekem... nekem csak egy tollam van.

Rozál mindent látott. Megrökönyödve figyelte, hogy Évi milyen piros, hogy legszívesebben a föld alá süllyedne, hogy milyen ügyetlenül dugdossa a színes golyóstollakat. Megcsóválta a fejét, és odanyújtotta a saját tollát Zsuzsinak.

- Tessék. És tessék egy papírlap is. Most pedig először is, mielőtt a tudnivalókat felsorolnám, kíváncsi vagyok, hogy mennyire felejtettétek el a nyáron a fogalmazást és a helyesírást. Írjátok meg tíz mondatban, hogy mit reméltek az új tanévtől.

- Ez nem járja - hallatszott a hasbeszélő Kovács Barna hangja.

- Van valami kifogás? - érdeklődött vésztojósloan Rozál.

Kovács Barna megszeppenve felállt.

- Én csak úgy gondoltam, hogy nincs idő dolgozatot írni, mert mindjárt kezdődik az évnnyitó.

Rozál válaszolni akart, de torkán akadt a szó, mert ebben a pillanatban meglepő dolog történt. Valahonnan, a katedra törött deszkája alól zene szólalt meg, dobok és elektromos gitárok, szép, komoly, nagy zenekar bömbölt.

- Mi ez? Kinél van zsebrádió? Kinél...

A gyerekekben meghűlt a vér. Hogy ebből mi lesz!

De Hajagos Ádi nyugodtan felállt, és igyekezett a zenét túlívölteni:

- Rozika néni, kérem szépen, ez nem táskarádió, ez magnó.

- A tied? Te hoztad az iskolába? Azonnal szüntesd meg ezt az égzengést.

- Ahogy parancsolni tetszik, Rozika néni, kérem - felelte udvariasan Ádi. Meghajolt, kiment a dobogóra, és akárcsak egy bűvész, egyetlen mozdulattal felemelte a léceket, és egy gombnyomással megállította a ricsajt.

- Hogy merted ezt az iskolába hozni? - érdeklődött Rozál.

Ádi végigmérte Závoda Ferit, aki összekulcsolt kézzel, könyörögve meredt Ádira. Most, most fogja bementeni, hogy dehogy én hoztam, Rozika néni, kérem, a Závoda hozta, ő kapta a születésnapjára... De Ádi egy szót sem szólt, csak fogta a magnót, és mélyen hallgatott. Annál jobban méltatlankodott Rozál:

- Hány ezerszer mondjam még, hogy az iskolába csak a tanszereket szabad behozni? Az iskola nem játszótér, nem strand, nem diszkó...

- Az iskola az a hely, ahol tanulunk - fejezte be szolgálatkészen Ádi. - Csak mi úgy gondoltuk, drága Rozika néni, hogy mivelhogy a napokban van Rozika néni kedves neve napja, és ma ünnepeljük az évnnyitót, egy kis zenével köszönjük meg azt a sok-sok fáradságot... amit irántunk... - mondta Ádi, és úgy tett, mintha a meghatottságtól elcsuklana a hangja. - Mi csak jót akartunk, de sajnos rosszkor szólalt meg. De mi tiszta szívből azt kívánjuk, hogy éljen a mi drága tanító nénink!

- Éljen, éljen, éljen! - harsogta felszabadulva az egész osztály.

- Gyerekek, gyerekek, csönd, kérlek benneteket, csönd legyen; igazán kedves tőletek, de hát az iskola az iskola. Máskor ne hozzatok be ide ilyen zajgépet. Látod, Ádi, tudsz te kedves is lenni. Csak ne járna mindig haszontalanságon az eszed. És lássatok az íráshoz, mert mindjárt mennünk kell az évnnyitóra.

A gyerekek buzgón körmöltek, csak Hajagos Ádi volt mással elfoglalva. A sapkáját előrecsúszította Závodához, azzal az utasítással, hogy mivel megnyerte a fogadást, szedje össze a filctollakat. Akinek nincs filctolla, adhat közönséges színes ceruzát is, a színes ceruza megváltható szalámis zsemelével, almával vagy egyéb tízóráival. Ezek után Ádi intett Réz Dórának, aki a második padban ült, pontosan az új kislány háta mögött, hogy a vonalzóját óvatosan csúsztassa be Huhu gallérja alá, a blúzába.

- Nincs nálam vonalzó - súgta hátra Dóra.

- Akkor valami mást - súgta vissza Ádi.

Szigorú Rozál semmit sem vett észre a mozgolódásból, pedig Ádi sapkája kézről kézre járt, és egyre nehezebb volt továbbítani, mert egyre súlyosabb lett. Volt már benne kilenc színes, két vajas zsemle, egy kemény tojás, két alma, két lekváros bukta, és két szelet kenyér között egy nagy darab disznósajt. Feri visszacsúszította a teli sapkát Ádinak.

- És a te ceruzád hol van? - érdeklődött Ádi.

- Én úgy gondoltam... én úgyis odaadtam a magnót, nem volt elég? - nyögte Feri, és keservesen kotorászni kezdett a tolltartójában.

Sasszemű Szigorú Rozál most érdeklődve odanézett, hogy mi történik ott. Ebben a pillanatban hajolt előre Réz Dóri. Észrevette Évi nyitott táskájában a filctollal teli fémdobozt, az Andreának szánt ajándékot, villámgyorsan kihúzta, és egy pillanat alatt becsúszította Huhu gallérja mögé. A hideg fémdoboz érintésétől Zsuzsi persze ijedten összerezett, a nyakához kapott. Dóra addigra már kiegyenesedett, és jámbor képpel ült a helyén. Évi csodálkozva nézett a szomszédjára, azután a nyitott iskolatáskájára, ahol a füzetek tetején nem látta a dobozt.

- Mi történik ott? - érdeklődött Rozál.

Szabó Zsuzsi tovább izgett-mozgott, és Évi tovább turkált a füzetek között.

- Kerek Évi!

- Igen - mondta Évi, és felállt.

- Mit keresel a táskádban?

- Semmit, én csak...

- Hagyd abba, jó? És Szabó Zsuzsi, veled mi van?

- Semmi, tanító néni, kérem - felelte Szabó Zsuzsi, és félig megemelkedett a padban, de nem állt fel, mert a ceruzával teli doboz csúszott, csúszott lefelé, csak a pad támlájával tudta úgy-ahogy megtartani.

- Nálunk az a szokás, édes gyerekem, hogy ha valakit megszólítok, feláll.

- Igen, igenis - mondta az új kislány, és keservesen igyekezett összefogni a hátán a blúzáját. Hiába, ahogy felállt, a fémdoboz kicsúszott, leesett a padlóra, szétnyílt, és a huszonnégy színes harmincfelé gurult.

- Hát ez meg mi?

- Nem... n... nem tudom - vörösödött el Zsuzsi.

- Honnan került ez ide?

- A... a... az... a blúzomból.

- Mi az, kislányom, te bűvész vagy? - ámuldozott Rozál. - Az előbb, amikor írni kellett, egyetlenegy tollad se volt, most meg...

- Ezek az én tollaim - állt fel Évi. - Az enyémekek. Andreának hoztam.

- És a szomszédod blúzában őrzöd?

Évi csak állt, nem tudta, mit feleljen, nem tudta, hogyan kerültek a tollak Huhuhoz. Rozál viharosan csóválta a fejét.

- A tolltartódat a padszomszédod blúzába dugod? Ezzel szórakozol?

- Én? Én igazán nem! - méltatlankodott Évi.

- Úgy látszik, már készen vagy a dolgozattal, és nagyon ráértél? Mutasd, mit írtál?

- Még nem írtam semmit - felelte kínban Évi.

- Hogyhogy semmit?

- Egy sort se. Csak a címet írtam még fel.

- És miért?

Hiszen ha azt meg tudná magyarázni, hogy miért.

Mit várok az új tanévtől? Mit várhatok, amikor ezentúl iskolába jövet nem szalad fel értem Andrea, amikor a padban nem ő ül mellettem, nem felelhetjük meg a tízórainkat, nem játszhatunk Kitalált Világoskékkel és Kitalált Zöld Fánival. Mit remélhetek az új iskolaévtől? Semmit sem remélhetek.

Rozál csak várta, várta a választ, azután megsokallta a hallgatást. Mi lesz a világgal, ha már a legjobb tanuló is így viselkedik? A legjobb fogalmazó rendetlenkedik, és nem ír egy sort sem?

- Ejnye, Évi, most, az év első napján adjak intőt? Ülj le - intett Rozál, azután Réz Dórinak szól, hogy szedje össze a dolgozatlaponkat, mindenki írja rá a nevét. És Kerekes Évának mindjárt az első nap lesz házi feladata, holnap reggel hozza be a kész dolgozatot. És most már nem folytatunk semmi írást, tessék felállni, sorakozni, indulás az ünnepélyre.

Éva pityergősre húzott szájjal állt be Szabó Zsuzsi mellé. Amikor elindultak, bele is lökött.

- És ez mind miattad van, te utálatos fülesbagoly.

Hétfejű sárkány a bélyegen

Az évnyitónak tizenegykor vége volt már. A gyerekek vidáman lökdösődve jöttek ki az iskolából. A kis elsősöket papák, mamák, nagyszülők várták, léggömbbel, csokival. Volt gyerek, akit kis autóval, hajás babával vártak, hogy örömteli élményeik legyenek az első napról. A felsőbb osztályosok úgy haszontalankodtak, ahogy csak tudtak. Ugráltak, verekedtek, a szomszéd cukrászdába rohantak fagyit venni. Ha Andrea itt lett volna!!! De nem volt itt. Így hát Évi nehéz szívvel, egyedül baktatott hazafelé.

- Ne lógasd úgy az orrod - karolt bele Világoskék. - Ne lógasd az orrod - visszhangozta Jenő, a bohóc, és Brúnó, az oroszlán is. Azért vagyunk, hogy szeressünk, hogy szórakoztassunk. - És hogy megvédjünk! - rázta meg a sörényét a Világoskék Oroszlán, aki egyébként Évának éppen a bokájáig ért. De Évi ettől is csak elszomorodott, mert arra gondolt, hogy Andrea jól ismeri Világoskék Testvért, de nem ismeri se Jenőt, se Brúnót, mert Andreával együtt többé nem találhatnak ki semmit.

Andrea elment, eltűnt, annyit se üzent, hogy nyikk... hát jó, nekem így is jó - gondolta Évi, pedig dehogyis volt jó, az orrán nagy, kövér könnyek csurogtak lefelé, és lehorgasztotta a fejét. És amikor elment a piros iskola előtt, ahová három évig együtt jártak Andreával, és elment a lila óvoda előtt, ahol együtt voltak Andreával kiscsoportosok és középső csoportosok és nagy-csoportosok, és elment a játszótér mellett, ahol együtt szoktak hintázni, hát akkor Évi szíve már olyan nagyon-nagyon nehéz lett, mint a Gellérthegy.

- Andrea biztosan jelentkezni fog. Meglátod. Telefonálni fog, de az is meglehet, hogy levelet ír - vigasztalta Világoskék.

- Csak ne jelentkezzék, már nem kell. Törődöm is én vele - felelte Évi, és egy szembejövő kövér néni összecsapta a kezét.

- Nohát, ez a kislány magában beszél, iszonyatos, hogy milyenek a mai gyerekek.

*Olyanok meg ilyenek,
Hosszúak meg rövidek,
Egy orruk van, két fülük van,
Diót törnek a fogukkal,
nem mások, nem egyebek,
mint a régi gyerekek*

- ezt a költeményt én írtam neked, én, a Jenő. Én mindig költeményeket írok.

- Gyönyörű - mondta Évi, és tapsolt, és elnevette magát.

- *Hogyha nem haragszol, kérlek,
többnyire versben beszélek.*

- Jó, de azért ne mindig.

- És bukfacezni tudok. És cigánykerekézni. Nézd csak.

És Jenő, a Világoskék Bohóc ugrálni és bukfacezni kezdett az úttest közepén.

- Gyere vissza azonnal! Még egy autó alá kerülsz!

De a kitalált bohóc csak nevetett, és tovább ugrált, felugrott egy busz tetejére, hintázott egy kicsit a visszapillantó tükrön, azután leugrott, elkapott egy vaskos kötelet, ami egy teherautóról lógott le, és azon felmászott és lemászott. És Évi nem foghatta fülön, mert a közlekedési lámpa pirosat jelzett, és igazi gyerek ilyenkor nem léphet le az úttestre.

- Világoskék, légy szíves, hozd vissza ezt a haszontalant.

És Világoskék már nyakon is fogta a bohócot, és sörényénél fogva elkapta az oroszlánt, és szépen, illedelmesen mendegéltek hazafelé.

- Ha még egyszer rossz leszel, akkor elfelejtelek - mondta Évi a bohócnak, és nagyon szigorúan nézett rá.

- Kérlek szépen, könyörgök szépen, csak azt ne tedd, mert amíg te nem találtál ki engem, addig én sehol sem voltam, és ha te elfelejtesz engem, akkor engem soha többé nem talál ki senki. És én nagyon-nagyon szeretek létezni meg ugrálni.

- Jó-jó, semmi baj. Nem felejtlek el, sőt még egy fagyaltoskocsit is kitalálok neked.

- Egy fagyaltoskocsit! - ugrált Jenő. - Életem legnagyobb vágya. És már itt is van! És milyen szép. És mennyi fagy van benne. Vaníliafagyalt, meg málnafagyalt, meg puncsfagyalt, meg mogyorófagyalt, meg zölddiófagyalt, meg pisztáciafagyalt, meg mákfagyalt, meg csoki-fagyalt, és sohasem fogy ki, akármennyit mérek belőle, tessék, tessék, tejszínhabbal, csokidarával, tessék, tessék...

A villanyrendőr zöldre váltott, Évi kézen fogta Világoskéket, Világoskék fogta Brúnó farkát, Brúnó fogta Jenő kabátja ujját, és Jenő vidáman csilingelt, fagyaltot tessék, fagyaltot tessék.

Így fordultak be a Gríz utcába. Már messziről látta a házukat, a Gríz utca 8/b/C/17-et, és meglátta az erkélyen édesanyját, és futott és rohant, és szerencsére a lift is működött. Igaz, már három utas volt benne, de Évi befért negyediknek, mert a LIFT NÉGY SZEMÉLYT SZÁLLÍTHAT, de a kitaláltak nem számítanak még akkor sem, ha fagyaltoskocsijuk van.

- Kezit csókolom - köszönt Évi udvariasan a három másik utasnak, amikor a lift egy pillanatra megállt a kilencedik emeleten. (Ami, tudjuk, kilenc és fél emelet.)

- Anyuka, csókolom, itthon vagyok! - kiáltotta Évi az előszobában, és olyan gyorsan csukta be maga után az ajtót, hogy rácsukta Brúnó farkára. - Várj, Brúnó, majd újra kinyitom, ne haragudj - mondta Évi, és közben anyu is kiért az előszobába, kicsit csodálkozott, hogy Évi újra nyitogatja, csukogatja az ajtót. - Beleakadt a lábtörlő - magyarázkodott Évi, de erre nem volt semmi szükség, mert anyu alig várta, hogy elújságholhassa Évinek az örömhírt:

- Aputól levél jött.

Évi egyszeriben elfelejtette minden gondját és bánatát. Évi apukája, Kerekes István mérnök már egy egész éve Mongóliában volt, és kutatófúrásokat vezetett. Évi apu leveleiből tudta meg, hogy milyen fontos Mongóliában a víz, ahol jóformán sohasem esik az eső. Évszázadokon át alig volt növénytermesztés (képzeld, Évikém, az ősi mongol vallás tiltotta a földművelést!), és a lakosság legnagyobb része nomád pásztor volt. A nagy, füves pusztákon juhokat, kecskéket, lovakat, tévéket tenyésztettek. Mongóliának még a címerében is egy száguldó lovas van! És gyönyörű piros, kék, zöld, színes bélyegein tevék, lovak, juhok, kígyók, még összevissza csavarodó, félelmes sárkányok is. Persze a sárkányok nem fenyegetik aput, azok csak mesebeliek... Hosszú-hosszú leveleiben Évi apukája leírta, hogy a fővárosban, Ulánbátorban olyan emeletes házak is vannak, mint a Gríz utcában, és nagy-nagy lakótelepek, de még a városokban is nagyon sokan élnek jurtáiban. A jurták állatbőrrel borított, hatalmas, kerek sátrak, ezeket egyszerűen tovább lehet vinni más tájakra, más legelőkre. Az ilyen nagy jurta belsejében csak egy nagy helyiség

van, ott esznek, ott alszanak, a gyerekek ott játszanak, hacsak nem mennek ki a szabad levegőre, és nem lovagolnak. A mongol lovacskák kicsik, akárcsak a pónilovak, és akkora lányok, fiúk, mint Évi, már régen tudnak lovagolni. És Évi apukáját is vendégül hívták nem is egyszer mongol barátai a jurtájukba, és megkínálták kumisszal, ami erjesztett lótej, és nagyon finom, és hűsít a melegben, és ivott teát, amit faggyúval ízesítettek, és ami nem ízlett olyan nagyon... És a levelekhez mindig mellékelte fényképeket is. Évi látta, hogy a jurtának olyan alakja van, mint egy óriási tortának, de csúcsos volt a teteje. És azt is látta, amint apukáját felsegítik egy teve hátára. A tevére könnyű felszállni, mert mélyen leül a földre, és egészen összehajlítja a lábát.

- Kérem, kérem apuka levelét, most gyorsan elolvasom - kapta el Évi a vaskos levelet.

- Csak előbb kezet mosol, nem?

- De igen - felelte Évi.

Gyorsan kezet mosott, azután kihozta a levelet az étkezőkonyhába, és amíg Kerekesné megmelegítette kettejük ebédjét, izgatottan olvasni kezdte a levelet, és persze megint voltak képek is mellékelve, egy új víztorony avatásáról és gyerekekről, akik lóháton nyargalásznak.

Kerekesné megmelegítette a zöldborsólevest, és tálalni kezdett Évinek. Egyszerre csak ijedten megállt.

- Évi, hogy olvasol?

- Hogyan olvasok? - nézett fel Évi meglepetten és értetlenül. - Nem tudom, miért kérded?

- Az orroddal szántod a papírt. Emeld fel a fejedet.

- Akkor nem látom a betűket.

- Nem látod?

- Nem.

- Te eddig mindig rendes távolságban tartottad a könyvet.

- Nem tudom.

- Mit nem tudsz?

- Azt hiszem, már nyáron nagymamánál is így olvastam.

- És senki nem szólt rád?

- Nem.

- Próbáld csak meg rendesen tartani.

- De hát anyuka, mondom, hogy akkor nem látom.

- Az nagy baj.

- Ó, anyukám, hát nekem így is jó.

- Nem fáj a szemed?

- Nem. Egy csöppet sem.

- Edd meg gyorsan az ebédet, utána elmegyünk az SZTK-ba.

Remek ebéd volt: zöldborsóleves, sült hús krumplival és paradicsomsalátával. És a végén még egy palacsinta. Igazi első iskolanapos ünnepi ebéd. De Évinek nem volt nagy étvágya.

- Ne menjünk az SZTK-ba, minek megyünk az SZTK-ba, nem akarok elmenni az SZTK-ba, semmiféle doktor nénihez és doktor bácsihoz nem akarok menni - morogta.

- Én a te helyedben megköszönném anyukának, hogy elvisz az orvoshoz - mondta Világoskék.

- Te mindent megköszönnél, te mintagyerek vagy, és miért nézed úgy a palacsintámat, ennél belőle?

- Köszönöm, nekem jó a kitalált lekváros palacsinta is.

Jenő is ott ugrált a palacsinta közelében, és izgatottan érdeklődött:

- Hogyan fog megvizsgálni a doktor bácsi? Belecsöpögtet valamit a szemedbe? Vagy injekciót fog adni?

- Ne félj, kiszagzám - mondta Brúnó. - Én elmegyek veled, és ott leszek, és ha a doktor bácsi kezébe veszi a tűt, én megharapom.

- Semmi szükség rá - felelte Évi -, én úgyse megyek semmiféle orvoshoz meg SZTK-ba, én egyáltalán nem megyek oda.

Újabb veszedelem

Mondanom sem kell, hogy Évi bizony elment a rendelőbe.

Anyuka ebéd után szigorúan rászólt, hogy ha megmostad a fogadat, akkor utána vedd szépen a kiskabátot, és indulás. És semmi morgás meg vonakodás, a te érdekedben történik.

Az orvosi rendelő nagyon közel volt, a lakótelep közepén, és pillanatok múlva odaértek. Rengeteg felnőtt és gyerek jött. Egy kisfiúnak gipszben volt a lába, és büszkén mesélte Évinek, hogy focizás közben eltörte, és három hónapig fel lesz mentve tornából.

- Lehet, hogy te három hónapra fel leszel mentve írás-olvasásból meg iskolába járásból? - találgatta Jenő. - És akkor egész nap csak játszani fogunk?

- Nem is volna rossz - mondta Évi, és egészen megvidámodott, amikor beszóltatták a rendelőbe.

A vizsgáloban nagyon kedves, mosolygós, fehér köpenyes doktor bácsi fogadta Évit. Leültette egy fehér székre, és megkérdezte, mi a baj. A szék egy fehér asztal mellett állt, az asztalon rengeteg műszer csillogott, ettől Évi kicsit meghökkent és gyorsan azt mondta:

- Semmi.

- Nagyszerű - mosolygott a doktor bácsi. - Ezt szeretem. Szóval csak látogatóba jöttél hozzám?

- Attól félek, nem - szólt közbe Kerekesné. - Alig akarta ma megenni az ebédjét, sápadt, és olvasás közben az orrával szántja a papírt...

- Értem, értem. Pedig az nem jó, mert még csak a tanév eleje van. Mit csinálunk júniusig? Milyen tanuló vagy?

- Tiszta ötös.

A doktor bácsi egy fényes műszert tartott a kezében.

- Semmi sem fog fájni. Ez csak tükör. Nézz szépen ide a jobb fülemre... most föl... most balra.

- Ne engedd - mondta a bohóc, és odaállt Évi mellé. - Egy szót se higgyél neki. Csak ezzel kezdi. Azután jön az injekció. Brúnó, gyere, harapd meg a doktor bácsit. Brúnó, miért nem jössz közelebb?

A kitalált oroslán ott remegett a műszerszekrény alatt, még a farkát is beljebb húzta.

- Majd csak akkor jövök előre, ha bántják Évit...

Ekkora gyávaságra Évi elnevette magát. Anyuka meg a doktor bácsi, akik nem láttak a rendelőben semmiféle Világoskék társaságot, azt hitték, hogy Évi jókedvében nevet.

- Így is kell - mondta a doktor bácsi. - Nem lesz itt semmi komoly baj. Olvasd csak, kislányom, azokat a betűket...

Évi, aki eddig a rendelőben jóformán körülnézni se mert, most vette csak észre, hogy a falon nagy, világító táblák vannak, és az egyik táblán betűk, a másikon számok. A doktor bácsi letakarta Évi egyik szemét, és a táblára mutatott:

- No, nézd meg szépen, és olvasd.

- I... ká... á... el... en... té...

- Nagyon jó. Tovább.

- Nem tudom tovább.

- No, még egyet.

Évi erőltette a szemét, és előrehajolt és nézett.

- Ká.

- Bizony nem. Ez zé. És utána?

- Talán cé - próbálkozott Évi.

- Hát nem - csóválta a fejét a doktor bácsi, és most a másik szemével kellett Évinek olvasnia. Utána a doktor bácsi keresgélni kezdett egy óriási dobozban, egy szemüvegkeretet tett Évi orrára, és abba lencsét helyezett. (Vigyázat! Ez a lencse nem ennivaló, hanem csiszolt üveglapocsk!)

- Próbáljuk meg így.

Évi újrakezdte az olvasást:

- ...i, ká, á, el, en, té és zé és ó és ef és pé...

- Nagyszerű. Csillagos ötös. Nincs itt nagy baj - bólintott nagyon kedvesen a doktor bácsi. - Egy kis rövidlátás. Kapsz egy szemüveget, és úgy fogsz látni, mint a parancsolat.

Kerekes anyuka a doktor bácsira nézett.

- Olvasószemüveget?

- Nem, dehogyis. Állandóan viselni kell.

Ki kap szemüveget? Ki fogja állandóan viselni? Évi fejében csak most esett le a húszfilléres. Hiszen itt óróla van szó! Ő viseljen szemüveget?!! Hogyan, hogy belépjen abba a vacak osztályba, ahol... ahol ma reggel még ő csúfolta Szabó Zsuzsit Huhunak meg bagolynak... hogy a Hajagosok azt kiabálják... hogy a Hajagosok... azt, hogy két szemüveges egy padban... bagolyvár... Nem, nem és nem.

És a doktor bácsi és anyu legnagyobb megrökönyödésére Évi felugrott, és sírt és toporzékolt.

- Nem akarok szemüveget, én nem akarok szemüveget, én nem hordok szemüveget, én azért sem veszem fel azt a szemüveget.

Kerekesné felugrott, és elkapta Évi vállát.

- Évi, kislányom, mi van veled? Nem ismerek rád. Hogy viselkedsz?

A doktor bácsi nem volt sem mérges, sem meglepett, úgy látszik, ő már láthatott hasonló sírást és tiltakozást itt a rendelőben, mert nyugodtan és szelíden mondta:

- Kislányom, a szemüveg az nem akarom vagy nem akarom. Olyan, mint az orvosság. Rövidlátó vagy, szemüveg kell. Az egészség a legfontosabb. Majd kiválasztasz egy szép, divatos keretet. Gyönyörű lesz benne. Máris írom a receptet.

A doktor bácsi elővette a receptblokkját, és Évi csak pityergett és pityergett, és már egészen piros lett a szeme a sírástól.

- Én nem akarok szemüveget, én akkor se akarok szemüveget, én nem fogom hordani azt a szemüveget.

Kerekesné kétségbeesetten tördelte a kezét. Igazán nem ismert rá az ő kedves, rendes, szófogadó kislányára.

- Úgy szégyellem magam, úgy szégyellem magam - hajtogatta.

A doktor bácsi nem vesztette el a türelmét. Szelíden mosolygott, és azt mondta:

- Van olyan gyerek, akiről még a szobában sem tudom leparancsolni a napszemüveget, mert az a divat. Máskor meg, amikor szükség van rá, nem akarjátok felvenni.

- Én nem is fogom felvenni. Én nem akarok szemüveges kígyó lenni meg szemüveges bagoly lenni. Az egész osztály rajtam röhögne.

Világoskék, aki eddig ott állt a doktor bácsi mögött, és nagy figyelemmel kísérte a receptírást, most csúfondárosan mondta:

- Lehet, hogy aki ma rajtad röhög, annak holnap már magának is szemüvege lesz. Mintha láttunk volna már ilyesmit.

- Hát nem, én nem megyek be szemüvegben az osztályba.

A doktor bácsi letette kezéből a golyóstollat, és csodálkozva kérdezte:

- Nem tudom, kislányom, hogy te milyen osztályba jársz, de különös iskola lehet, ahol kicsúfolnak valakit a szemüvege miatt. Nekem is van egy kis unokahúgom, akkora, mint te vagy, most jön negyedikbe. És ilyen pici kölyök kora óta hord szemüveget. Akkora fekete keretes pápaszemet hord, mint egy fülesbagoly. És még büszke is rá.

- Fülesbagoly, pápaszemes, huhu, huhu - szólalt meg Jenő, és bukfencezett a műszeres szekrényen. De Évi rá se nézett, és a doktor bácsira se nézett, és csak azért se akart odafigyelni, hogy mit mond a doktor bácsi, csak arra gondolt, hogy holnap reggel bemegy az osztályba, és az orrán egy szörnyű pápaszem, és a Hajagosok, hát nem és nem és nem.

A doktor bácsi most anyuhoz fordult, és neki magyarázta:

- A kis húgom még a játékmackójára is szemüveget tett, hogy az is jobban lásson. És még sohase panaszkodott, hogy valaki kicsúfolta volna a szemüvege miatt. Te melyik iskolába jársz?

- Ide, az újtelepibe, a piros iskolába - felelte Évi helyett Kerekesné.

- Igazán? Hiszen az unokahúgom is odajár most, pár héttel ezelőtt jöttek fel Veszprémből. Negyedikes. Évike, nem ismered véletlenül Szabó Zsuzsikát?

- Nem ismerem - felelte Évi, és fülig vörösödött. Világoskék Testvér megint csúfolódni kezdett:

- Hát persze hogy nem ismerem, doktor bácsi, kérem. Rövidlátó vagyok. Mellettem ül a padban, de még nem vettem észre, annyira nem vettem észre, hogy Huhunak csúfolom, és nem adtam kölcsön a ceruzámat, és szóba se állok vele...

- Majd holnap keresd meg, Évikém - mondta erre anyuka. - Az az új kislány biztosan nagyon egyedül érezheti magát az új iskolában.

- Ó, Zsuzsika nagyon barátkozó, és nagyon hamar feltalálja magát. Ma már az ebédnél is mesélt az iskoláról, nagyon jól érzi magát az új osztályban, és a padszomszédja nagyon helyes kislány.

- Márminthogy te helyes vagy - szólalt meg Világoskék. - Az ember nem is hinné.

Évi még jobban elvörösödött, és izzadni kezdett zavarában. Huhu nem panaszkodott otthon. Huhu azt mondta róla... akkor sem érdekel, akkor is ki nem állom, akkor is fülesbagoly...

Anyuka és a doktor bácsi nem vett észre semmit az elvörösödésből meg az izzadásból, ők csak tovább beszélgettek és barátkoztak, mintha Évi ott se lett volna.

- Biztosan meg fogja keresni Évi Zsuzsikát, és biztosan jó barátnők lesznek - mondta Kerekesné.
- Évinek is a barátság hiányzik legjobban. A legkedvesebb kis barátnője kimaradt az iskolából, Debrecenbe költöztek.

- Tessék a recept, sürgősre írtam - állt fel a doktor bácsi.

- Nem kell sürgősre - mondta Évi -, mert úgyis eldobom vagy eltöröm.

A doktor bácsi nevetett, és barátságosan meglegyintette Évi arcát.

- Erre is gondoltam. Mindenesetre felírtam egy tartalék szemüveget is.

A rejtekhely

A szemüveg elkészült, és hiába reménykedett Évi, hogy az üzlet megszűnt, vagy leltár miatt zárva lesz, vagy áruátvétel miatt zárva lesz, vagy betegség miatt zárva lesz - nem, a szép, elegáns optikai szaküzlet nyitva volt, és a szemüveg készen volt, és tessék parancsolni felpróbálni, itt a tükör, és tessék ezen az olvasólapon megpróbálni, hogy jól látsz-e?

Évi először körülsandított, és aggódva figyelte, nincs-e ismerős gyerek a láthatáron. De szerencsére senki sem volt, hát ránézett az olvasó próbálpra.

Ami igaz, az igaz, jól lehetett olvasni ezzel az áttokkal. A betűk nem mosódtak el, nem voltak halványak és nem forogtak. Évi belenézett a tükörbe is... és rémületes. Egy szemüveges kislány nézett vissza, egy szemüveges kígyó, terrárium, főbejárati, nyitva kilenctől hatig... egy szemüveges tudós bagoly, egy huhu, egy nem akarom és nem szeretem és most kellene odavágni az egészséget a linóleumhoz. De nem lehetett, mert anyuka odaadta a blokkot és a pénzt Évinek, hogy szaladj, fizesd be a kasszánál, és a szemüveget ő maga fogta meg, és vett hozzá egy szép tokot, és azt mondta:

- Jól láss velem, kislányom, és viseld egészséggel. Az is lehet, hogy csak tizenhat éves korodig kell hordani, és addigra rendbe jön a szemed.

- De én pont tizenhat éves koromig nem akarom hordani - mondta Évi. - Én ebben az iskolában...

- Ezt egypárszor hallottam már, és ebből elég legyen - mondta erre szigorúan Kerekesné. - Most az utcán még ne vedd fel, hátha szédülsz benne, de a leckét otthon már ezzel fogod írni.

Évi otthon nagy durcásan felvette a szemüveget, és millió baja lett tőle.

- Elhomályosodik - nyafogta.

- Töröld meg - javasolta anyu.

- Nyomja az orromat.

- Majd visszavisszük az optikushoz, és igazítanak rajta.

- Fáj a fejem.

- Mert még szokatlan.

És mi lesz, ha jön valaki? Egy szomszéd, a szitát kölcsönkérni. Vagy lisztet kölcsönkérni. Vagy csak úgy, egy kicsit látogatóba, de ezt Évi már nem mondta hangosan, csak dűnnyögött és morgott, és úgy írta a fogalmazást, amit ugyebár már az iskolában kellett volna, tíz mondatot arról, hogy mit várok a most kezdődő tanévtől.

- Mit várok az új tanévtől? Az új tanévtől én nem sok jót várok, mert a legjobb barátnőm elutazott, és még csak el se köszönt tőlem. Ez eddig egy mondat. De azért én nem haragszom rá, ha most vakáció volna, elutaznék Debrecenbe, és megkeresném. Ez a második mondat. És aki az új padszomszéd, az egy nagyon utálatos lány.

- Harmadik mondat, ez gyönyörű szép - mondta Világoskék, és odakönyökölt Évi mellé. - Nagyon szép mondat, csak nem egészen pontos. Úgy kellene írnod, hogy az új padszomszéd egy szemüveges kislány, akihez én nagyon utálatos vagyok. Erre túlságosan sok okom nincs, mert nem bántott engem, és mert én is szemüveges vagyok.

- Nem vagyok szemüveges, nem akarok szemüveges lenni - mérgeskedett meg Évi.

Jenő, a bohóc felült Évi vonalzójára, és Brúnó, a Világoskék Oroszlán, aki mindig bátor, ha nincs veszedelem, letelepedett a földgömb tövébe. A földgömb Évi íróasztalának sarkában állt, aputól kapta akkor, amikor Kerekes István mérnök elindult a messzi Mongóliába. Meg is mutatta Évinek, hogy hová utazik. „Nézd csak, felszállok a repülőgépre, és elrepülök Moszkváig, és azután felszállok egy még nagyobb gépre, és repülök és repülök és repülök, és leszállok Ulánbátorban.” A földgömb mindig úgy állt az asztalon, hogy ha Évi felemelte a tekintetét, pontosan Ulánbátort lássa. Éva azt is tudta, hogy „Ulánbátor” vörös vitézt jelent. Brúnó pörgetett egyet a földgömbön, és letelepedett a Szahara sivatag tövében, azt mondta, ott szeret üldögdélni, mert ott laknak a rokonai.

- Ne hallgass Világoskékre - mondta Jenő. - Világoskék úgy beszél, mint egy felnőtt. Mi, Brúnóval kitaláltunk valamit szemüvegügyben.

- Valami nagyon okosat és nagyon bátrát - tette hozzá Brúnó.

- Éspedig?

- El kell dugni a szemüveget. Ó, izgalomban elfelejtettem rímeikben beszélni - kiáltotta Jenő.

*Ágypárnába, lepedőbe,
kukába, párkányra, köre,
bablevesbe, fára, zsebbe,
akár lekváros üvegbe.*

- Minek? - kérdezte Évi.

- Ez a bohóc mindent összezagyvál - méltatlankodott Brúnó. - Énrám hallgass. Reggel elindulsz az iskolába, orronon a szemüveg. Amikor megcsókol az anyukád, akkor is az orronon a szemüveg. De amint kilépsz az ajtón, és anyu már nem láthat, zsupsz, leveszed és zsebre vágod.

- Az nem jó, a zsebből kieshet a szemüveg.

- Tedd a táskádba.

- Hogyan. Rozálnak eszébe jut, táskavizitet tart, és egyből megtalálja. „Mi az Kerekes, neked szemüveged van? Miért nem az orronon tartod, ott a helye.”

- Azt mondd, hogy nem a te szemüveged, a nagymamádé.

- Az hiányzik! Az iskola nem játszótér, oda nem lehet behozni babát, légpuskát, öreganyám szemüvegét...

- Hát ne vidd magaddal az iskoláig! - kiáltotta Brúnó. - Dugd el az utcán. Én őrt állok mellette, nehogy valaki hozzányúljon, megharapom, megeszem, bekapom... és amikor visszafelé jössz az iskolából, kiveszed a rejtékhelyről, és a kapuban felveszed... így anyukád se veszi észre, hogy nem viseled a szemüveget, az iskolában pedig senki sem fog tudni róla.

- Nagyszerű! Milyen okosak vagytok! Milyen drágák vagytok! Hát így fogom csinálni! - vidámodott fel Évi.

- Feltéve - mondta Világoskék Testvér -, ha nem jön fel egy osztálytársad, és nem veszi észre otthon az orronon az okulárét.

- Senkit sem fogok meghívni, nyugodj meg.

- És ha véletlenül anyukád megy be az iskolába érdeklődni meg szülői értekezletre?

- Ugyan, Világoskék, gondolod, hogy szülői értekezleten az én szemüvegemről beszélnek?

- Ha például Huhu beáru téged? Ha mondjuk a doktor bácsi otthon elmeséli neki, hogy benn járt egy kislány a rendelőben, egy Kerekes Évi nevezetű, akinek szemüveget írt, és aki toporzékolt és sírt és kiabált.

- Hát ha ezt meg meri tenni az az undok szemüveges kígyó, és elmeséli az iskolában, akkor azt fogom mondani, hogy egy szó se igaz, hogy csak hazudik, hogy csak kitalálta, és én nem ismerek semmiféle doktor bácsit.

- Tudtam, hogy haszontalan vagy, de ennyi haszontalanságot még tőled se vártam - hökkent meg Világoskék. - Én eddig azt hittem...

- Mit hittél? Ki vagy te? A nevelőm? A lelkiismeretem? A...

- Amikor kitaláltál, akkor ilyen Világoskék Testvérré volt szükséged. Úgy látszik, azóta valaki megváltozott. De nem én. És szervusz, elmegyek, írd csak a leckédet. Én elmegyek moziba.

- Csak menj - mondta Évi, és visszatette a szemüveget az orrára, és visszaült a tíz mondathoz, és ilyeneket írt: „Remélem, az idén is tiszta ötös leszek.” Meg azt: „Ha még egypár centit nőnék, bevinnének a kosárlabdacsapatba.” És szeretett volna legalább egy mondatot írni Andreáról is, de mit írjon? Hogy talán Andrea nem tud megszokni Debrecenben, és visszairatkozik a piros iskolába? Vagy az apukáját visszahelyezik Pestre? Vagy... nem, nem ír semmit. Ha elment búcsú nélkül... Írja talán azt, hogy Andrea helyén egy új kislány ül, akit reggeltől estig mérgecsinálni fogok? Nem, nem ír semmit se Andreáról, se barátságáról. Tizedik mondatnak odaírta: „Remélem, az idén sok virágot tudok szedni, és bepréselni a növénygyűjtőmbé.” Kész. Megvan a lecke. Lehet olvasni. Mi túrés-tagadás, sokkal jobban ment az olvasás szemüveggel. Jenő, a bohóc fel is mászott az olvasólámpára, és kitalált egy rímet:

*A szemüveg szörnyű átok,
de azért így jobban látok.*

Titok és madáreledelel

Kerekesné egyik héten reggeles volt a laborban, másik héten délutános. Amikor reggeles volt, olyan korán ment el, hogy Évi csak az üzenetcédulát találta a konyhaasztalon. Rendszerint kellemes üzenetek voltak rajta.

AZ A SZÉP ALMA A TIED.

AZ ÉN DRÁGA KISLÁNYOMNAK FŐZTEM ALMAKRÉMET.

HA BENYÚLSZ A HÚTÓBE, TALÁLSZ OTT VALAMIT.

Meg olyanok is voltak az üzenőcédulán:

TUDOM, HOGY JÓ LESZEL.

SOK ÖTÖST KÍVÁNOK!

MILLIÓ PUSZIT KÜLDÖK.

MA BIZTOSAN JÖN APUTÓL LEVÉL.

Nekem van a legdrágább anyukám - gondolta Évi ilyenkor. Amikor pedig Kerekesné délutános volt a laborban, azt Évi még jobban szerette, mert ilyenkor együtt reggeliztek. Hát még amikor apu is Pesten volt, milyen jó volt ez az együttreggelizés! Reggeli közben beszélgettek, és utána anyu fogta a bevásárlószatyrárt, és Évivel együtt mentek egészen a piros iskoláig, mert az ABC bolt éppen a piros iskolán túl volt. És amikor Évi felszaladt a nyolc lépcsőn, ami az iskolához felvezetett, a nyolcadik lépcsőfokon megállt, akkor ért anyuka éppen az ABC bejáratáig, és onnan még egyszer integettek egymásnak.

Ma is délutános volt Kerekesné, és várta a reggelinél Évit. De Évi úgy mozgott, mint egy lajhár, mint egy lassított film, mint egy fájós lábú csigabiga.

- Évikém, gyere már reggelizni, ma nagyon kell sietnem, bevásárlás után még le kell vinnem az ágyneműt a Patyolatba, és egy nagyon fontos kísérleten dolgozunk, korábban kell indulni a laborba.

- Én még ráérek, anyuka, és még át kell nézнем a fogalmazást - felelte Évi, és Világoskék Testvér megnyomta Évi orrát, és azt mondta:

- Puha, puha, puha, te hazudós, nincs semmiféle fogalmazásnézés, és igenis, sietned kell, mert Rozál azt akarja, hogy az ő osztálya első csöngetésre bent legyen, de te nem akarsz anyukával együtt menni, mert megbeszélted a haszontalan Jenővel és haszontalan Brúnóval, hogy amint kilépsz a kapun, már el is tünteted a szemüvedet, de ha anyuval mész, azt mégsem lehet és...

- És igenis, át akarom nézni a fogalmazásomat.

- Nem lesz az attól jobb - vélte Világoskék. Anyuka sehogyan sem értette a dolgot. Évi máskor mindig örült, ha együtt mehettek, mert anyu rengeteg vidám történetet tudott. Mesélt a gyerekkoráról. Évi legjobban a málnaszörptörténetet szerette. Amikor anyuka olyan kicsi lány volt még, mint most ő, Sári barátnőjével együtt belopóztak a kamrába, ahol gyönyörű, otthon főzött málnaszörppel teli üvegek sorakoztak. Kibontották az első üveget, és leittak egy kicsit a málnaszörpből, és utána vizet töltöttek, hogy ne lehessen észrevenni, hogy teli legyen az üveg. És belopóztak egyszer, ötször, tízszer, mindennap, és elmúlt a nyár, és elmúlt az ősz, és sorra dézsmálgatták az üvegeket, és egyszer jött a tél, és vendégek érkeztek, és nagymama azt kérdezte, nem parancsolnak-e finom, igazi, friss málnából készült szörpöt? Ó, dehogynem,

mondták a vendégek, - a málnaszörpöt nagyon szeretik. És nagymama leemelte az első üveget, és tiszta víz volt benne, és a másodikat, és tiszta víz volt benne, és a harmadikat...

- És egy jó nagy verés volt benne! - kiáltotta vidáman Évi. Volt még egy nagyon jó történet, azt Évi különösen szerette és órákig el tudott töprengeni rajta.

Amikor anyuka második elemista kislány volt (ez olyan, mint most a második általános) - egy kis falusi iskolába járt. És óra előtt azt mondta a tanító bácsi neki meg egy másik kis osztálytársnőjének, hogy hozzanak húsz-húsz fillérért selyemcukrot. És húsz fillért adott anyukának, és húsz fillért a másik kislánynak. El is szaladtak a boltba, a boltos bácsi kimérte a két zacskó selyemcukrot, átadta a két kis vevőnek, és még külön, ajándékba a kezükbe is nyomott egy-egy cukorkát. Az osztálytársnő az ajándék cukrot egyből bekapta, de anyuka úgy gondolkozott, hogy a cukor nem neki jár, hiszen a tanító bácsi pénzén vásároltak. Ezért a nála levő zacskót kibontotta, és az ajándék cukrot is beletette. Utána visszamentek az iskolába. A tanító bácsi a másik kislánynak szépen megköszönte a felbontatlan zacskót, de anyukára fejcsóválva és gyanakodva nézett, és azt mondta: „Ejnye.” Persze, mert a tanító bácsi nem számlálta meg a cukorkákat, és nem tette mérlegre, azt hitte, hogy anyukám azért bontotta meg a zacskót, hogy elcsenjen belőle... Kinek volt igaza? Évi nem tudta eldönteni, és sokszor eltöprengett, és sokszor megtárgyalta Világoskéssel is, hogy mi a fontosabb, a látszat, vagy az, hogy az ember igazán becsületes legyen.

- Sajnálom, hogy nem jössz velem - mondta Kerekes anyuka -, de igazán nem tudlak megvárni. - Megpuszilta Évit. - Nagyon jól zárd be az ajtót, kislányom, és nagyon vigyázz, amikor átmész a kocsuúton, nagyon féltetek. Különösen most, az új szemüvegben. Nem szédülsz?

- Persze hogy nem szédülök, ne tessék engem féltetni. Alighogy el tetszik menni a boltba, én máris eldugom ezt az ócska szemüveget, igaz? - állt Évi mellé Világoskék.

- Jó, igen, bezárom, vigyázok, nem kell engem féltetni, csókolom - mondta Évi.

- Kit féltének, ha nem téged? Te vagy az én jó kislányom - válaszolta erre anyuka, és elment. A jó kislány elővette a szemüvegtokot, beletette a szemüveget, az egészet bebugyolálta egy nagy zsebkendőbe, felkapta az iskolatáskáját, és huss, rohanás lefelé a lépcsőn.

- Ne rohanj úgy, nem bírom, remeg bennem a gyomor - sivalkodott Jenő. - És még a fagylaltoskocsit is tolni kell.

- Jó, majd kitalálok helyetted egy futóbajnokot.

Az utcán Évi tanácstalanul nézett körül. Hová lehet eldugni egy szemüveget? A kukába nem, mert elviszik a szemetesek. Kirakatokba nem, mert valaki felszedi. Az esőcsatornába! Nagyszerű, az esőcsatornába!

A házfal végében szép, alumínium esőcsatorna kúszott lefelé. A lefolyónyílásba gondosan bedugta a bebugyolált szemüveget, és szigorúan rászólt Brúnóra:

- Te most itt maradsz, és megvéded a szemüvegemet.

- Igen, megvédem. Ha akárki el akarná venni tőlem, ha esetleg a Hajagosok, én akkor sem adom. Mert én nem félek senkitől. Ha esetleg nyúlnak találtál volna ki, az más. De én oroszlán vagyok. Persze, csak kitalált oroszlán, és sokkal könnyebb volna megvédelmezni egy kitalált szemüveget, de így is menni fog a dolog...

- Jó, jó, hát akkor maradj itt, és szervusz.

- Egyedül? - kérdezte a hős oroszlán.

- Persze hogy egyedül. Állítsak talán melléd egy század katonát is?

- Nem. Csak talán Jenőt.

- Én nem maradok itt, mert mindjárt esik az eső. Elázik a ruhám, elázik a fagyaltom.

- És az esőcsatornán kicsurog a szemüveged - jósolta Világoskék Testvér. - Szép helyre raktad.

- Hát hová tegyem? - keseredett el Évi.

- Az orrodra, ahová való.

- Azt már nem és nem és nem. Már tudom. Igenis tudom. A lila óvoda mellett van egy építkezés. És az építkezésen százmillió téglakupac. Bedugom a téglák közé, oda nem esik be az eső, és ott nem bántja senki. Gyertek, rohanás. Jenő, ha nem igyekszel, elveszem tőled a fagyaltoskocsidat.

*- Inkább futok, mint a nyúl,
csak a fagyihoz ne nyúlj!*

- lihegett Jenő, és szaladtak, szaladtak, és az óvoda mögött igazán ott volt az építkezés. Évi újra bebugyolálta a szemüveget, és betette a számtalan téglakupac egyike alá.

- És most egy szót se halljak, és egy pissz se legyen, Brúnó, itt maradsz. Világoskék és Jenő, ti velem jöttök az iskolába.

A Kitalált Oroszlán peckesen sétált a téglakupacok között, és Jenő búcsúzóul írt neki egy Bátor Oroszlán Indulót, és azt énekelte:

*Én az oroszlán vagyok,
nagy fogammal harapok,
ordításom szörnyű mérges,
reszkessél, mert széjjeltéplek.*

De én ezt nem akarom énekelni, mert akkor én is félek magamtól - gondolta Brúnó. - Én inkább idebújok a téglák mögé, és vigyázok Évike szemüvegére, és nem bántok senkit.

Évi a megmaradt Világoskéekkel szaporán igyekezett az iskolába.

Igazán semmi gond. Szembejött Réz Dóri és Závoda Feri, és senki nem is gyanította, hogy Évi szemüveget dugott el a téglakupacok közé.

Az osztályban nagy izgalom fogadta az érkezőket. Hajagos Ádi és Hajagos Ági két nagy, tömött sportszatyort bontogatott a padja tetején.

- Házibuli! - kiabálta Ádi. - Az első csengetéstől a harmadikig házibulit tartunk. Ide süssetek, negyedikesek! Megvendégljük az osztályt.

A gyerekek nem nagy bizalommal hallgatták a hívogató szavakat. Hajagos biztosan valami gazságban törte a fejét, ha ilyen barátságos. De Ádi zavartalanul folytatta:

- Nem értitek? Ingyenkaja. Papám, mamám négy hétre elutazott és a miénk az egész éléskamra. Ágival egész éjjel tömtük magunkat mindenféle finomsággal, de gondoltuk, valami nektek is jusson. Tessék, tessék, vegyetek, egyetek.

A gyerekek még mindig kissé gyanakodva figyelték a jószívű Ádit.

- Nem fog felrobbanni az a kolbász? - érdeklődött Závoda.

- Nincs véletlenül rajzszeg a lekvárban? - gyanakodott Kovács Barna.

- Senkit se hívtam kötéllel. Aki akar, eszik, aki nem akar, éhen marad. Kerekes Évike, miért nem jössz közelebb?

Évi elpirult, és átvett Áditól egy hatalmas lekváros buktát. Réz Dóri kolbászos kenyeret evett ecetes uborkával. Pós Editnek jutott két alma. Hogy ez a Hajagos testvérpár! Nahát! Hogy mennyire félreértettük őket! Hiszen ezek gyémántból vannak!

És Ádi még mindig osztogatott, és jólelkűen ránézett Szabó Zsuzsira:

- Huhu, miért nem jössz közelebb? Hiszen most már te is az osztálytársunk vagy!

Az új kislány, aki eddig távolról, a padjában ülve nézte a vidám lakmározást, örömmel felállt, és barátságos mosollyal közeledett Ádi felé.

- Ez igazán nagyon rendes tőled. És nagyon köszönöm.

Ádi egy sajtos zsemlet tartott a kezében, és Zsuzsi felé nyújtotta. Félúton megállt a keze.

- Ó, ezer bocs és millió anyamedve. Majdnem eltévesztettem. Hiszen neked ez jár.

És odaadott egy zacskót.

- Mi ez? - kérdezte kíváncsian Zsuzsi.

- Kendermag. Madáreledel. Nagyon egészséges a kis baglyoknak. Javul tőle a látásuk. Nesze.

Fogta a zacskót, és néhány szem magot kiszórt a padra.

- Edd szépen, edd szépen. De nem ám a kezeddal. Nem úgy esznek a kis baglyok. Csipegeds csak a csőröddel, egy, kettő...

A gyerekek először elhűltek, azután harsány nevetésben törtek ki. Biztatták Zsuzsit:

- Mi van, Huhu? Miért nem eszel? Ettől erősödsz. Ettől leszel szép. Ettől fogsz szépen huhogni is, repülni is. Gyerünk, gyerünk.

Szabó Zsuzsi lehorgasztott fejjel állt, az arca vérvörös lett. Hajagos Ádi pedig megvadulva rázta előtte a zacskót.

- Tessék enni, tessék enni, különben megtömünk. Závoda, fogd meg a nyakát, Kerekes, tátsd ki a száját, majd én etetem...

Szabó Zsuzsi teljes erejéből ellökte az orra előtt himbálódzó zacskót. A papírzacskó kiszakadt, a madáreledel mindenhová jutott, padra, linóleumra, még Szigorú Rozál cipőjére is. Mert, amit senki sem vett észre, Rozál már ott állt az osztályteremben a csődület mögött, és vészjóslóan érdeklődött:

- Mi ez a szemetelés?

- Madáreledel - adta meg a felvilágosítást Kovács Barna.

- Ki szórta szét?

- Én... véletlenül... kiszakítottam a zacskót - mondta Huhu.

- És hogy került ide madáreledel?

- Azt eszik a kis baglyok - jelentette Réz Dóra.

- Nagyon szép, hogy gondoskods a kis madaraidról. De ne az iskolába hozd be a madáreledelt, jó? Nálunk az a szabály...

- Hogy iskolába csak könyvet, irkát, munkalapot és írószert hozhatunk. Az iskola nem játszótér, nem diszkó, nem mozi. Iskolába nem való se kisautó, se baba, se fénykép, se madáreledel - üvöltötte az osztály.

- Így is van - helyeselt Rozál. - Ez az új gyerekek is szól. Most gyorsan szedd össze azt a köleskását vagy tisztabúzáat vagy kendermagot, vagy akármit. És sürgősen vegyétek elő a számtanfűzeteket. Felmérőt fogtok írni.

Huhu arca vérpiros volt, mert a sok hajlongástól fejébe szállt a vér, szedte, szedte a szétszóródott madáreledelt.

- Talán segítenél a padtársadnak - szólt Évihez Világoskék. - Nem is olyan régen te még nagyon kedves és udvarias kislány voltál.

- Rosszul emlékszel, Világoskék - morogta Éva. - Én mindig ilyen voltam. És most a számtannal óhajtok foglalkozni, nem veled.

Rozika néni felírt a táblára három számtanpéldát. És közben közölte a tisztelt társasággal, hogy ezentúl minden számtanóra így fog kezdődni: három ismétlés-példát fog feladni. Tíz perc alatt kell megoldani. Aki elsőnek és hibátlanul oldja meg, az kap egy szép könyvet és egy nagy, piros ötöst.

Évi izgatottan figyelt. Három évig ő volt a legjobb számtanos, és egész biztosan, egészen, egészen biztosan neki fog most is legjobban sikerülni a megoldás. Tíz könyvet nyerek év végéig, húszat...

Évi elővette a tollát, és a táblára nézett. Az első példa, háromszáznolcvanegy... nem biztos, inkább háromszáznolcvannégy. Kicsit felágaskodott és előrehajolt. Most meg úgy látta, mintha háromszázhatvanhetet írt volna fel Rozika néni. Szent Kleofás! Nem látja jól a számokat. Tavaly mindig könnyen és pontosan leírt mindent a tábláról. Úgy látszik, Rozál apróbb számokat ír az idén. Vagy elfelejtett rendesen írni?

- Vagy netán esetleg szükséged volna egy szemüvegre - súgta szemrehányóan Világoskék. - De neked nem kell a szemüveg. A szemüvegedet eldugtad, egy téglakupacban őrzí egy kitalált oroszlán.

- Nyugton maradnál, kérlek? Lehet, hogy azért látok rosszul, mert eltakarod a táblát, folyton elébem állsz.

- Kitalált Világoskék Testvérek akár az orrodra állhatnak, attól sem látsz rosszabbul. Rövidlátó vagy, megmondta a doktor bácsi.

- Ugyan - legyintett dühösen Éva -, kell is nekem a tábla. Ha látom, látom, ha nem látom, nem látom. - Azzal odafordult a szomszédjához, és kicsit oda is hajolt, és kicsit közelebb is csúszott, de így se látott jól, hát dühösen megbökte Huhut, „miért nem tartod már errébb?” - és most már látta a példát, amit Huhu szép, nagy számokkal felírt: hogyha egy akolban háromszázhatvanhét bárány van, és mindegyikről lenyírunk három kiló gyapjút...

- Éva!

Először nem is értette, hogy hozzá szólnak. De amikor a zord hang újra mondta a nevét, és az egész osztály őfelé fordult, akkor emelte fel a fejét Huhu fűzetéből, és zavartan és meglepetten látta, hogy Rozál lejött a dobogóról, odaállt elé, összecsapta a kezét, és felháborodva mondta:

- Éva! Mit csinálsz?

- Én... én csak... én... - mondta Évi elvörösödve, és felállt.

- A legjobb tanulóm. Az osztály büszkesége. Aki tavaly oklevelet kapott. Aki mindig első volt számtanból. Nem tudja megoldani ezt az egyszerű szorzáspéldát, és a szomszédjáról puskázza le.

- De Rozika néni, kérem, én nem a megoldást néztem, én csak a példát...

- A példa ott van a táblán.

- I... igen.

- Nem látod jól a táblát?

- De látom - felelte Évi kínban. - Én látom, csak...

- Csak nincs bátorságom bevallani, hogy szemüvegre van szükségem. És eldugtam.

- Hallgass, Világoskék! - kiáltott fel Évi, és mérgesen toppantott a lábával.

Rozika néni nem tudott magához térni. Kerekes Évi puskáz. Kerekes Évi azt feleli neki, hogy hallgass, Kerekes Évi toppant a lábával...

- Nem értem... nem értem - ismételte Rozál. - Igazán sajnálom. De nem tehetek kivételt senkivel. Tudjátok, mi a szabály?

- A puskázás csalás - zúgta az osztály. - Aki csal, az lop, aki lop, az betör, aki betör, azt felakasztják. Aki puskázik, annak intő jár.

- Erről van szó. Kerekes Éva, hozd ki az ellenőrzőkönyvedet.

Évi dermedten nyúlt a táskájába, és elővette az ellenőrzőjét.

- Mozgás - biztatta Rozál.

Hogy ő intőt kapjon, aki még soha... hogy ő... Potyogtak a könnyei, és legszívesebben meg-rángatta volna Huhu piros masniját.

Az elveszett szemüveg

Hazafelé menet Évi egyenesen az építkezéshez tartott, ahol Brúnó őrizetére bízta a bebugyolált szemüveget. Valamelyik téglakupac alá dugta be. Melyik alá is?

- Brúnó, merre vagy, Brúnó? - kiáltotta Évi.

- Nem aludtam, igazán nem aludtam el - kiáltotta egy álmos hang, és egy óriási téglakupac mögül előbújt a Világoskék Oroszlán.

- Az úgy volt, hogy nagyon meleg volt, és nagyon unatkoztam, és nem volt sehol egy forrás, ahol ihattam volna, de igazán csak leültem, és nem aludtam el. Szerettem volna lefeküdni, de azt mondtam, én oroszlán vagyok, és vigyázni kell egy kitalált szemüvegre. Pont fordítva. Én egy kitalált oroszlán vagyok, és vigyáznom kell egy igazi szemüvegre.

- Jó, jó, elég volt. Hol az a szemüveg? - kérdezte Évi.

- Éppen azt mondom. Nagyon akartam vigyázni a szemüvegre, és elhatároztam, hogy félre-vezetem az ellenséget, ha esetleg erre járna. A szemüveg emebben a kupacban volt, de én nem erre néztem, hanem amarra a kupacra, és közben fel és alá sétáltam, és azt mondtam, te ellenség, itt nincs semmiféle szemüveg. Megdicsérsz?

- Jó, megdicsérlek, nagyon ügyes vagy, de most add elő a szemüvegemet.

- Hiszen éppen azt akarom - mondta Brúnó -, és elmondom, hogy hogyan vigyáztam a szemüvegedre.

- No jó - mondta erre Évi -, akkor lássam végre, hogy hol van a szemüvegem.

- Azt nem tudom - felelte erre Brúnó.

- Hogyhogy nem tudod?

- De hát azt magyarázom. Én elmentem meg visszamentem meg továbbmentem meg egészen addig a sarokig elmentem. És itt annyi téglahalom van.

- De én odaállítottalak pontosan ahhoz a kupachoz, ahol a szemüveg van.

- Én nagyszerűen vigyáztam, és senki se nyúlt hozzá.

- Akkor add ide. De gyorsan. Tudod, hogy szemüveg nélkül nem mehetek haza.

- De nem emlékszem, hol van - mondta a kétségbeesett Kitalált Oroszlán. - Hát nem emlékszem.

Évi rémületében összecsapta a kezét.

- Te vagy a világ legbutább oroszlánja. Jaj, mi lesz velem? Intőt kaptam, és nincs meg a szemüvegem sem. Hogyan menjek haza? Kész, nem vagy többé az oroszlánom, kitagadtalak, fel is út, le is út.

Brúnó, a Majdnem Bátor Kitalált Oroszlán keservesen bőgni kezdett.

- Ne tagadj ki, kérlek szépen, mert én csak a te kitalált oroszlánod vagyok, engem a világon senki más nem fog még egyszer kitalálni.

Évi hátat fordított a bömbölő oroszlánnak, és dühösen kiáltotta:

- Világoskék és Jenő, most miért nem vagytok itt?!

Világoskék Testvér és Világoskék Bohóc abban a pillanatban ott termett a téglarakások tetején, és Világoskék csodálkozva mondta:

- Szeretném tudni, miért sírsz. Úgy tudom, te nem akartál szemüveget. Most nincs szemüved, annál jobb, nem?

Jenő pedig gyorsan mondott egy rímet:

*Ahol nincs, ott ne keress,
mondta doktor Szekeres,
s az okos nem kesereg.*

- Hármás rím. Gyönyörű?

Évi nem nevetett, lehorgasztotta a fejét.

- Anyuka sírni fog és haragudni.

- Bizony bizony - mondta Világoskék. - És semmi okos nem jut az eszembe.

- De nekem igen! - ragyogott fel Évi arca. - Kitalálok magamnak egy Világoskék Anyukát.

- Próbáld meg, hátha sikerül - vont vállat Világoskék. És ha hiszitek, ha nem, a téglakupacok tetején egyszerre csak végiglibeggett Kerekes anyuka, majdnem olyan volt, mint az igazi anyuka, csak világoskék ruha volt rajta és világoskék cipő, és már messziről nevetett és integetett.

- Szervusz, Évikém! Mi bajod, drága virágom? Miért vagy olyan szomorú?

- Nem találok a szemüvegemet - felelte erre Évi. Világoskék Anyuka ugyanolyan vidám maradt, és vállat vont.

- Nem találok, hát nem találok. Te, ide figyelj, mondok neked valamit, de az még apu előtt is titok. A legtitkosabb titok. Ígérd meg, hogy nem árulsz el.

- Ígérem.

- Ti is ígérjétek meg - mutatott Világoskék Kitalált Anyuka a többi világoskékre.

- Ígérem - mondta Világoskék Testvér.

- Oroszlán beczzavamra - tette hozzá Brúnó.

- Ne nyaljak több fagyaltot, ha jár a szám - tette hozzá Jenő, és hogy rím is legyen, még ezt is:

*Vanília, csoki, málna,
sose jár a Jenő szája.*

- Hát ide figyelj - súgta Világoskék Anyuka -, én is rettenetesen rendetlen vagyok. Én a múltkor három napig nem találtam a szekrénykulcsot, és vésővel feszítettem ki az ajtót.

- De én nem azért nem találok, mert elvesztettem, hanem én akarattal eldugtam, mert én nem akarok szemüveget hordani.

- Ha nem akarsz, hát nem hordod - egyezett bele Világoskék Anyuka. - Ha nem kell, hát nem kell. Ha megtalálsz, kend be korommal, hogy ne is lehessen keresztüllátni rajta. Vagy amikor vendégségbe jön hozzánk az Amália néni, tedd a székre, hogy a száz kilójával ráüljön.

Évi nevetett, de újra gondterhelt lett.

- Más baj is van.

- Ki vele - biztatta Kitalált Világoskék Anyuka -, azért vagyunk itt, hogy segítsünk rajta.

- Intőt adott a Rozál, mert igazságtalan volt, mert azt hitte...

- Ne is folytasd, drágaságom. Kit érdekel egy intő? Még tíz intő se. Még száz intő se. Hol fáj az intő? Mutasd, hadd pusziljam meg.

- És ne írjuk meg apukának, hogy intőt kaptam.

- Csak nem fogunk ilyesmit megírni! - csapta össze világoskék kezét Világoskék Anyuka. - Hol az az ellenőrző? Máris aláírom. Azután szó se essék róla. Add csak ide azt az ellenőrzőt, majd én beleírom, hogy az én gyermekemnek ne tessék intőket küldözgetni, mert úgylis ő a világon a legjobb kislány. Tessék, kedves Kitaláltak, szíveskedjete ti is aláírni.

Jenő készségesen odaugrott.

- Én még sohasem írtam alá intőt - jelentette ki. - Hol kell? Itt kell?

- Fordítva fogod - figyelmeztette Évi.

- Mert nem vagyok elég okos. Nagyon Okos vagyok, de nem elég okos. Légy szíves, találd ki nekem az Okosságok Könyvét, amiben minden tudomány benne van.

- Tessék - mondta Évi. - Ha ettől boldog vagy. A következő pillanatban a fagyaltoskocsi teteje magától felnyílt, és a málna- és puncsfagyaltok között ott állt egy világoskék könyv, olyan kicsi volt, hogy elfért Jenő tenyerén, de ha kinyitották, még volt száz oldal és még újabb száz oldal, és sehol se volt vége.

- I, mint intőaláírás - mondta Jenő, és kinyitotta a könyvet. - Az úgy van és úgy mint és akkor... megvan... Vagyis fogok egy tollat, és ezen a vonalon... Krikszkraksz, alá van írva.

- Köszönöm - mondta elégedetten. Évi. - Brúnó, te jössz.

Brúnó megvakarta a sörényét.

- Nem lehetne inkább megenni az intőkönyvet?

- Nem. Alá kell írni.

- De nem tudok írni.

- Ó, te buta oroszlán. Te lehetetlen oroszlán.

- De a körmömme macskakörmöt tudok rá tenni és a farkam bojtjával pecsétet. Jó?

- Legyen - bólintott Évi, azután Világoskék Testvérhez fordult.

- Akkor te jössz.

- Én nem írom alá - felelte Világoskék.

- Hogyhogy nem írod alá? Téged én találtalak ki, neked azt kell csinálnod, amit én parancsolok.

Világoskék toppantott a lábával, és hátrattette a kezét.

- Én nem írok alá semmiféle intőt. Még kitaláltat sem, nemhogy igazit. És egy kitalált aláírás úgy sem érvényes egy igazi intőn.

Évi kezébe vette az ellenőrzőt, és hosszan, elszontyolodva nézte. Valóban, igaz, ami igaz, a kitalált aláírások nem látszottak meg az igazi intőn. Még Világoskék Kitalált Anyukáé sem.

- Világoskék - mondta halkán -, csak nem gondolod... csak nem azt gondolod... hogy esetleg... nekem magamnak kéne aláírnom az intőt?

- Én nem gondolok semmit - felelte Világoskék.

- Persze, nem a magam nevét írnám alá, hanem azt, hogy Kerekes Istvánné...

- Nem tanácsolom - felelte zordan Világoskék.

- Hát ha nem tanácsolod, akkor nem tanácsolod.

Azzal Évi kinyitotta a táskáját, kivette a golyóstollát, egy kicsit még habozott, azután elszánta magát, és lassan írni kezdett. Nagyon döcögve ment az írás, és nagyon csúnya írás lett belőle, mert nagyon izgatott volt, és persze sokkal jobb lett volna, ha rajta lett volna a szemüvege, de mint tudjuk, eltűnt az oroszlán őrizte pápaszem.

- Állj! Ne írd alá! Még abbahagyhatod! Mi lesz, ha anyukád megtudja! - kiáltott Világoskék. De Évi most már egy csöppet se figyelt rá, és egyáltalán nem érdekelte, hogy kinek mi a véleménye róla. Írta, hogy Kerekes Istv... és közben azon gondolkozott, hogy ugyan honnan is tudná meg ezt valaha is anyuka...

- Hátha Rozál megmondja neki - szólalt meg Világoskék.

- Hol mondaná meg neki? Hol találkoznának? A piacon? Vagy a metrón? Vagy a százhetes buszon? Anyukám reggel bemegy a laborba, és Rozál bemegy az iskolába. És anyu ritkán szokott bemenni az iskolába, és most még év eleje van, és ha véletlenül pár hét múlva mégis bejönne a suliba, már régen elfelejtette Rozál az egészet... Istvánné - fejezte be az aláírást. És még gyönyörködött is benne.

- Hát ez alá van írva - mondta Világoskék. - Ezt már nem lehet innen kiszedni.

*Ami egyszer megesett,
azon már ne keseregj*

- biztatta Jenő.

- Nem keseregek - mondta Évi. És egyszerre csak nagyon megijedt attól, amit tett. Felnézett, de nem látta se Világoskék Anyukát, se a többi három Világoskéket, és nem volt meg a szemüvege, csak az igazi intő volt meg, és az intő alatt az aláírás girbegurba volt, és egyáltalán nem hasonlított az igazira.

Iskolabetegség

Haza kéne menni, haza kéne menni, de sehogy sem akarózik hazamenni.

Évi elszontyolodva álldogált a kirakatok előtt. Már három óra is elmúlt, és még mindig nem volt bátorsága hazamenni. Éhes is volt, fázott is. Nézegette a kirakatokat.

Máskor, amikor anyukával sétálnak, anyu nem győzi nógatni, hogy gyere már, lányom, ne álldogálj annyit, lányom, nincs már itt semmi érdekes. Most meg, amikor egyedül ácsorog, magától unja meg a kabátokat meg a fényképezőgépeket.

Hát gyerünk, essünk túl a szidáson meg szemrehányáson meg minden - gondolta Évi. - Az intőt anyu nem fogja megtudni, a szemüveg pedig... hát... a...

- Évikém! Kislányom!

Évi megtorpan a hangra: hát anyukája jön vele szembe az utcán. Nem is jön, szalad, átöleli, csókolja.

- Csakhogy megvagy, édes kislányom. Mi történt veled? Máskor ilyenkor már régen otthon vagy... ma korábban jöttem el a laborból, gondoltam, veszünk neked ma délután egy szép télikabátot... hol a szemüveged?

Ezt anyuka mind így, egy szuszra mondta el, és mindenből csak az utolsó kérdés volt a lényeg: Hol a szemüveged?

- Azért jövök ilyen későn... mert kerestem... a szemüvegemet kerestem.

- Hogyhogy kerested a szemüvegedet? Miért kellett a szemüvegedet keresni? Hol hagytad el a szemüvegedet?

- No, most hazudjunk egy jó nagyot - szólalt meg mellette Világoskék.

- Én nem hazudok... - dadogta Évi. - Én még egy kicsit szédülök a szemüvegben. Én csak úgy letettem magam mellé... letettem... nem is tudom hol, és akkor kerestem...

Anyuka ebből csak azt értette, hogy szegény kislánya szédül a szemüvegben, és ha az ember elszédül, akkor könnyen elejthet vagy elveszíthet akármit. Megsimogatta Évi arcát, és vigasztalóan mondta:

- Semmi baj, nézd, a doktor bácsi felírt tartalék szemüveget is, itt a recept a kézitáskámban. Máris bemegyünk az optikushoz, és megcsináltatjuk. Jó?

Évi savanyú arcot vágott.

- Igen... igen, köszönöm szépen, anyukám.

- Hálálkodj egy kicsit jobban - súgta Világoskék. - Nem elég meggyőző.

*Pótszemüveg, az az öröm,
holnap ezt is összetöröm*

- ugrott egy nagyot Jenő.

- Bízd csak rám, majd ezt is elveszítem - ígérte lelkesen Brúnó.

Az optikusnál millióan voltak, és le kellett ülni és várni. És amíg vártak, Kerekesné átölelte a kislányát, és azt mondta:

- Nagyon jó hírem van.
- Apukától levél jött?
- Mindennap kellene?
- Mindennap kellene - mondta Évi.
- Hát nem. Azért nem ilyen nagy öröm, de jó hír. Beszéltem Rozállal.
- Hogyan? Találkoztatok? - hült meg Éviben a vér.
- Nem, nem, csak telefonon hívtam fel.
- És mit mondott? - kérdezte Évi rémülten.
- Ő semmit se mondott. Én mondtam, hogy beválthatom az ígéreteimet.
- Mit ígértél Rozálnak? - csodálkozott Évi.
- Nem emlékszel? Még tavaly. Azt, hogy egyszer elhozhatja az osztályt a laboratóriumunkba, tanulmányi kirándulásra. Megmutatunk nektek mindent, a lombikokat, műszereket, centrifugákat.
- És? És Rozál?
- Megköszönte, nagyon örült. Azt mondta, el fogtok jönni. Világoskék Testvér összezsápta a kezét.
- Égszakadás, földindulás.
- Mi az, Évikém, nem is örülsz? - csodálkozott Kerekes anyuka.
- Dehogynem. Boldog vagyok - nyögte ki halkán Évi.
- De még milyen boldog vagyok - tette hozzá Világoskék. - Pontosan erről a kirándulásról álmodtam. Hogy ott legyél te is, és ott legyen az osztály, és a szemüvegemet dugdoshatom, esetleg lenyelhetem, esetleg odaadhatom Brúnónak. Anyuka majd megkérdezi: Évikém, miért nincs rajtad a szemüveged? És Rozál és az egész osztály hallani fogja, és a Hajagosok... és anyuka és Rozál sok mindenről elbeszélgetnek. Például az intőről.

Az optikus néni megismerte Évit.

- Nahát, ez a szemüveg sem tartott sokáig - mondta fejcsóválva, és megígérte, hogy holnap délutánra készen is lesz a másik, hiszen ez egy egészen egyszerű kis szemüveg, minden kis rövidlátó ilyet hord.
- Én nem vagyok rövidlátó, és nem fontos holnapra a szemüveg, egyáltalán, semmikorra se fontos - válaszolta Évi durcásan, és anyuka elszégyellte magát, és megint csak nem értette, mi történt, amikor neki eddig olyan kedves, udvarias kislánya volt. És hazafelé menet is hiába mesélte Évinek, hogy milyen remek szórakozás lesz az a kirándulás. A laborlátogatás után együtt fognak ebédelni a felnőttekkel az üzemi étkezőben, azután kimennek a sportpályára, lehet kosarazni, futni. A jó tanulók még ajándékot is kapnak az igazgatóságtól.

Kerekes anyuka ezt olyan büszkén és boldogan mondta, mintha már látná a főmérnököt, aki megkérdi Rozált, hogy kik a legjobb tanulók, és Rozál azt mondja: Kerekes Évi, Tanai Gyuri és Antal Magda.

- Haha - mondta Világoskék -, egyszer, régen, valamikor az ókorban így is lett volna, de most Rozál azt mondja: Sajnos, a legjobb tanulóknak nem lehet jutalmat adni, mert tetszik tudni, az intő... Milyen intő? sápadna el Kerekes anyuka, én nem láttam semmiféle intőt. Nem, ámuldozik Rozál, hiszen saját kezűleg alá tetszett írni. Esetleg nem saját kezűleg?

- És tudod, mikor lesz a kirándulás? - mosolygott tovább anyuka.

- Tavasszal - felelte Évi.

- Dehogy várunk addig. Holnapután reggel.

Elájulok - gondolta Évi.

- Nagyszerű ötlet - biztatta Világoskék. - Elájulni, összerogyni, ágyba feküdni; kérem, súlyos beteg vagyok, kétoldali laboratóriumgyulladásom van és intőkiütésem és szemüveglázam...

Ha most csoda történne, és kapnék egy jó kis kanyarót - gondolta Évi.

- Miért jössz olyan lassan? - érdeklődött Kerekes anyuka, aki sehogy sem értette, hogy Évi miért vánszorog olyan keservesen.

- Fáradt vagyok - felelte Évi.

- Talán éhes? Tudod mi lesz vacsorára?

- Egyáltalán nem vagyok éhes. Egy csöppet sem vagyok éhes. Nem is tudok ételre gondolni.

- Mit ettél ebédre?

Évi már majdnem azt mondta, hogy „dinnyét”, persze nem igazi dinnyét evett, hanem kömény-maglevest és sárgaborsófőzeléket, de odahívta Zöld Fánit, és megkérte, hogy varázsoljon. És a dinnye után Jenőtől kért egy pisztáciafagyaltot.

- Valami főzeléket ettem és húst.

- És az sem ízlett?

- Megettem. De már akkor sem ízlett.

- Te, ne hazudj, repetát kértél - intette Világoskék.

- Ha fáradt vagy, add ide a táskádat, majd én viszem - mondta Kerekes anyuka, és elvette Évitől az iskolatáskát.

- Nagyon jól tetszett tenni, szegény gyerektől nemcsak a táskát kellett volna elkérni, hanem ölbé venni, mert kitört rajta az iskolabetegség - súgta Világoskék.

- Iskolabetegség! - bukfencezett egy óriásit Jenő. - Megvan! Megtaláltam!!! Meg vagyunk mentve!

- Nem értem - felelte Évi.

- Megvan. Hát most kaptam tőled egy nagyszerű könyvet, az Okosság Könyvét, ide dugtam be a fagyaltok közé, hogy jó hidegen legyen, meg ne romoljon. Az Okosságok Könyve azért van, hogy amit csak tudnia kell egy diáknak vagy egy bohócnak, az benne legyen. Iskolabetegség... i... mint, megvan. Figyelj. Hány naposat akarsz?

- Legalább három napig tartson - mondta Évi. Jenő szorgalmasan lapozta a kitalált könyvet a kitalált I betűnél, és hangosan olvasta:

- Háromnapos iskolabetegséghez a hőmérőt forró teába, forró kávéba, forró levesbe, forró kakaóba vagy forró kelkáposzta-főzelékbe dugjuk. A láz azonnal megszűnik, ha a hőmérőt lerázzuk.

- Honnan vegyek én most forró kelkáposzta-főzeléket? - töprengett Évi.

Jenő tovább lapozott az Okosságok Könyvében.

- Várjunk, várjunk. Ha nincs kéznél forró ital vagy étel, a hőmérőt feldörzsöljük. A felnőtteket erre az időre a szobából feltétlenül el kell távolítani.

- Eltávolítjuk - mondta Évi -, mivel távolíthatjuk el? Majd kérek egy pohár limonádét vagy egy almát. Anyu kimegy a konyhába, és amíg forgatja és válogatja, hogy a legszebb, a legislegszebb almát keresse ki nekem... és amíg azután gondosan megmossa, kistányérra teszi, kést tesz mellé, papírszalvétát tesz mellé...

- Szóval megérdemli, hogy addig becsapd - fejezte be Világoskék Testvér.

És minden pontosan így is történt.

Amikor felértek a lakásba, Évi már az előszobában azt mondta magában:

- Most kezet mosok, és azután, ha szabad, nem is kérek más vacsorát, csak veszek magamnak egy almát.

- Persze hogy szabad, hogyan volna szabad, kislányom. Menj csak be a szobába, majd én behozom neked a legszebb, legpirosabb, legnagyobb, legmosolygósabb almát...

És Évi gyorsan kezet mosott, azután berohant a szobába, elővette a hőmérőt, és dörzsölni kezdte. Hú, ez túl sok, harminckilenc-négy, ennyi azért nem kell. Lerázogatott belőle, most meg túl alacsonyra sikerült.

- Mi az? Ki akarsz húlni? Harmincnégy-kettő? - érdeklődött csúfondárosan Világoskék.

Évi újra dörzsölt a kis üvegsövön... no, most harmincnyolc-három, eszményi, remek, pont ennyi kell.

Az asztalra tette a hőmérőt, és a fejét fáradtan a karjára hajtotta.

Kerekesné akkor hozta be az almát, és meghökkenve állt meg az ajtóban.

- Mi az, Évikém, mi baj van?

- Ne haragudj, anyuka, de már nem is kell az alma. Hirtelen nem vagyok éhes. És egy kicsit melegem is van.

Az anyuka akkor vette észre a hőmérőt.

- A lázadat mérted?

Kerekesné kivette a hőmérőt a tokból, és megnézte:

- Harmincnyolc-három?

- Talán egy kicsit megfáztam - mondta erre Évi.

- Fáj valamid?

- Nem. Csak a... a fejem... egy csöppet, itt.

Anyu rettenetesen megijedt. Lehet, hogy igazán csak egy kis megfázás, de az ember sosem tudhatja. Villámgyorsan kibontotta Évi ágját, vetkőzzék le, feküdjön le szépen, és aludjon egy jót, amíg ő leszalad a körzetbe a doktor néniért.

- Nem kell, nem kell! - tiltakozott ijedten Évi. - Igazán már jobban is vagyok. - És álnokul hozzátette: - Csak azért vagyok úgy oda... azt sajnálom, hogy ha lázas vagyok, holnapután biztosan nem vehetek részt a kiránduláson.

- Jól van, sikerült, jól van, sikerült! - ugrált Jenő. De bizony semmi sem sikerült. Mert Kerekesné megsimogatta a kislányát, és azt mondta:

- Csak nem képzeled, hogy nélküled megtartjuk a kirándulást? Ha kell, elhalasztjuk egy héttel vagy kettővel. Akkor lesz, amikor már te is jól leszel.

- De igazán, csak tartsátok meg nélkülem... igazán nem fontos, hogy én is ott legyek... én bemehetek hozzád máskor is.

- Meg vagyok hatva, hogy milyen rendes kislány vagy, Évikém. De hát te kis csacsikám, csak nem foglak kihagyni téged egy ilyen kellemes napból? Minden gyerek ajándékot is fog kapni, és még három meglepetés is lesz. Első egy rajzverseny, második egy ki mit tud, harmadik a tombola.

Világoskék Testvér szaporán bólogatott.

- De még mennyi meglepetés lesz, anyuka, kérem. Nem is három, hanem öt. Negyedik a szemüveg, ötödik az intő...

Évi tovább tiltakozott:

- De igazán, anyukám, ha egyszer Rozál holnaputánra tervezi a kirándulást.

- Te csak gyógyulj meg szépen, az a fontos. Bújj szépen ágyba, és máris szaladok a doktor néniért.

- Nem, igazán ne hívd, nem kell.

- Hiszen lázas vagy.

Évi egyszerre csak zokogni kezdett, a kezét összekulcsolta, úgy könyörgött:

- Anyuka, én nagyon-nagyon szépen kérlek, így kérlek, vegyél ki engem ebből az iskolából. Én nem akarok a piros iskolába járni. Én máshová szeretnék járni. Kérlek szépen, így könyörgök...

Kerekesné lába a földbe gyökerezett. Mi történt? Mi ez az érthetetlen kitörés? Újra aggódva megsimogatta Évi homlokát. Hiszen ez a gyerek a láztól félrebeszél!

- Mi történt veled, kislányom? Bántott valaki?

- Semmi - mondta izgatottan Évi. - Igazán, anyukám, semmi. De én nem akarok ide járni! Én a Csermely Utcai Általános Iskolába járnék inkább, vagy a Jókai téribe. Kérlek, nagyon kérlek, vegyél ki, én...

- Negyedikben? Év elején? Jeles tanulót? Ok nélkül? Félek, hogy feljebb ment a lázad. Nézd, a kedvenc takaródat vettem elő. Így, feküdj szépen, mindjárt jövök.

Kerekesné betakargatta a drágalátos kislányát, megsimogatta, vette a ballonkabátját, és elsietett. A Világoskékek megszeppenve álltak a rekamié mellett.

- No, ezt jól eltoltuk - mondta Évi.

- Hogyhogy eltoltuk? Talán eltoltad! - mondta mérgesen Világoskék Testvér. - Aki egy centit hazudik, annak egy kilométer baja lesz belőle.

- Csak ne találná meg anyu a doktor néni. A doktor néni ide fog jönni, rám néz, és látja, hogy semmi bajom. Hülyeség volt a lázmérővel.

- Hohó - mondta Jenő -, van itt még tanács az Okosságok Könyvében. Ha az iskolabetegséges gyerekek nem hiszik el a lázát, és újra meghőmérőzik, mindenre azt kell mondania, hogy fáj. Ha ránéznek, fáj, ha csak hozzányúlnak, fáj, ahol megtapogatják, arra sírva azt kell mondani, hogy fáj. Jön a doktor néni, és te csak jajgass.

- Nem, nem, kár volt, nem érvényes ez az egész - mondta bánatosan Évi. - Ne is fáraszd magad, kedves Jenő. Ha akár egy hétig itthon maradok, akkor csak a következő héten lesz a kirándulás, ha két hétig, akkor a harmadik héten megyünk a laborba. A világ végéig nem lóghatok az iskolából.

Világoskék Testvér fejcsóválva hallgatta ezt a beszélgetést, azután gúnyosan mondta:

- Ugyan miért volna jó két hétig itthon lógni vagy három hétig? Azalatt eltörheted a tartalék szemüvedet, és az újabb tartalék szemüvedet és a legeslegújabb tartalék szemüvedet, és közben Rozál már régen el is felejtette azt az intőt.

Az előszobában éles csengetés hallatszott.

- Juuj - mondta Évi -, ilyen hamar itt volnának? De ez nem lehet a doktor néni, hiszen anyukának kulcsa van... Ki lehet?

- Akárki, megeszem - ajánlkozott Brúnó.

- Majd én megnézem - mondta Világoskék. Kiment az előszobába, és visszajött.

- A postás. Téged keres.

- Engem??? Engem?!!

Évi úgy, ahogy volt, mezítláb rohant az előszobába. Karcsi bácsitól, az ismerős postástól átvett egy vaskos borítékot, ránézett, és egy lábon ugrálva rohant vele vissza a szobába.

- Andrea írt! Andrea írt! - lobogtatta a levelet. - Igazi levél jött Andreától.

Felugrott az ágyra, a takaró tetejére, el is feledkezett róla hogy ő szörnyen lázas, és be kéne takarózni. Feltépte a borítékot, és izgatottan olvasta:

„Egyetlen legkedvesebb barátom, arátom, rátom, átom, tom!
Tudod még a jelszót?
Kókuszdió, ókuszdíó, kuszdíó, uszdíó, dió, ió, óóóóó...”

- Mutasd nekünk is, légy szíves - mondta Világoskék.

- Mit mutogassa, nem kell mutogatni, inkább olvassa fel - morgott az oroslán.

- Jó, hát olvasom, figyeljetek.

„Majd meghaltam utánad a bánattól, csak bögtém és bögtém, hogy miért nem engedtek legalább elbúcsúzni, de ma szerencsére iskolai szünetünk van, mert beázott a tantermünk, és így leülhetek, hogy hosszú levelet írjak Neked.

Hát Évi, te úgy hiányzol, de úgy... Senkivel se lehet olyan remekül marhászkodni. És mit csinál Világoskék? Sokszor csókoltatom”

- Köszönöm, Andrea - mondta Világoskék meghatottan - én is csókollak.

- És rólam nem kérdezett semmit? - izgult Jenő.

- És mit ír az oroslánról?

- Mit írhat? Azt se tudja, hogy ti a világon vagytok. Csak Világoskéket ismeri.

- Igen, csak engem ismer - mondta büszkén Világoskék -, akkor talált ki engem a testvérem, amikor Andrea a Zöld Fánit.

- Ha nem haragsztok, szeretném végre nyugodtan elolvasni a barátnőm levelét - mondta mérgesen Éva.

- Hát olvasd, olvasd, világért sem zavarunk - felelték a Világoskékek.

„Évikém, én olyan rettenetes iskolába kerültem, hogy az iszonyat. Egy üveg savanyú uborka közé. Ha kedves gyerekre akarok gondolni, akkor a Hajagosokról szoktam álmodni.”

- Te jó isten! - rémüldözött Világoskék.

Évi felnézett a levélből, de nem szólt, tovább olvasott.

„Egy olyan rigolyás osztályfőnökünk van, hogy ahhoz képest Rozál egy szelídített mezei egér. Kismillió bogara van, a füzeteket hogyan kell csomagolni, mit kell ráírni. De hiába kérdezem a padoszomszédomat, hogy légy szíves, mutasd meg, te ezt már tudod, ez csak hátat fordít, meg vállat vonogat, meg lökdös.”

- Hallatlan, hogy milyen padoszomszédok vannak! - szörnyülködött Világoskék.

- Ezt meg mire mondtad? - csattant fel Évi.

- Csak úgy megjegyeztem - válaszolta Világoskék.

„És senki sem hív úgy, hogy Andrea. Lúdanyónak meg Lúdtalpaskának csúfolnak, mert magas szárú cipőt kell hordanom, mert in húzódásom van. Én vagyok az új gyerek, minek jöttem ide!!! Évi, ha én még egyszer a piros iskolába járhatnék, ha melletted ülhetnék!!! Hogy milyen boldog lehet az a kislány, aki az én régi helyemen melletted ül!”

Évi körülnézett, és döbbenetesen kérdezte:

- Veletek meg mi van?

Mert Jenő és Brúnó teljes világoskékségükben összekapaszkodva ültek a földön, és sírtak.

- Ez olyan szomorú levél, hogy egy oroszslánszív is megszakad - bömbölte Brúnó.

*Könnyeim úgy záporoznak,
hogy a fagyaltom elolvad*

- rímelte Jenő.

- Elmegyek Debrecenbe, és megeszem az egész osztályt - vicsorgatta a fogait Brúnó.

- Nem kell olyan messzire menni, meg lehetne enni itt is egyeseket - szólt bele Világoskék.

- Még van a levélből - mondta Évi -, ne olvassam tovább?

- De, olvasd!

„Én drága barátnőm, még azt akartam megírni, hogy mit szólnál ahhoz, ha volna egy kitalált Titkos Forró Drótunk, egészen olyan, mint amilyen a nagy politikusoknak van. De ez olyan kitalált drót volna, hogy megbeszélénk, hogy mondjuk minden este kilenckor egymásra gondolunk, és elmondjuk egymásnak, hogy mi történt velünk. Akkor nem volna olyan szomorú az egész napom. Esetleg kitalálhatnánk egy titkos beszédet is. És mielőtt elfelejtem, apukám és anyukám azt üzeni, hogy karácsonyra várnak téged. Tehát viszlát karácsonykor.”

- Hát ez igazán gyönyörű levél... olyan gyönyörű levél... édes, drága Andrea... és lesz egy forró drótunk... és ezentúl én is jó leszek, és nem bántom Huhut, fogadom, hogy nem bántom. Üzenem a forró dróton, hogy én is mindig rád gondolok, és üdvözlöm Zöld Fánit, és bemutatom

neked az oroszlánomat és bemutatom neked a bohócomat is, és jó akarok lenni, igazán nem bánom többé Huhut, nem bánom...

És Évi magához szorította Andrea levelét, és újra meg újra olvasta, és észre se vette, hogy nyílik az ajtó, és belép anyuka és belép Gizi doktor néni. És anyu és a doktor néni meghökkenve állnak meg az ajtóban, mert azt hiszik, hogy Évi félrebeszél, mert azt mondja: huhu meg forró drót...

A doktor néni megfogta Évi pulzusát, a karóját nézte, azután csodálkozva mondta:

- Nem lázas. Egy csöppet sem lázas. Persze lehet, hogy egy kis fertőzés átfutott rajtad. Esetleg valami lappang. De reméljük, nem lesz semmi baj. Egy haszontalan gyereknél azt gondolnám, hogy csak iskolabetegség, leckeundorral. De téged, Évi, nem úgy ismerlek, te rendes és szavahihető gyerek vagy. Ezért nem bánám, ha pár napig itthon maradnál.

- Doktor néni, kérem, én szívesen elmegyek az iskolába.

- Maradj csak itthon. Mi van ma? Szerda? Hát akkor mondjuk ezen a héten.

- Ó, pedig holnapután kirándulás lett volna. Évike már előre hogy örült neki.

- De még mennyire - mosolygott gúnyosan Világoskék.

A zöld festék

Ádi az iskolában, a lépcsőházban talált egy nagy doboz zöld festéket. A doboz nyitva volt, és félig olyan olajfestékkel, amilyennel az iskola folyosóját mázolták.

A gyerekek persze körülállták.

- Muti, mid van?

- Loptad?

- Ne beszéljetez butaságokat. Biztosan nem kell már senkinek, hát megfújtam.

- Persze, mert ilyenkor festik az iskolafolyosókat, nem vakációban. A festők itthagyták, kimaradt, elvettem.

- Mit csináljunk vele?

Závoda Ferinek volt egy nagy ötlete.

- Ez pont olyan, mint a spenót. Ebédnél öntsük egy kis elsős mazsola tányérjára.

A kövér Füzi Márta tiltakozott. Nem, nem. Az ennivaló, az szent dolog. A spenóttal nem lehet viccelni. Inkább kenjük be vele a bordásfalat. Utánunk a hetedikesek tornáznak, mindnek zöld lesz a tenyere, talpa.

Pós Edit szerint a festékből az osztályterem falára egy szép nagy freskót kell alkotni. Zöld erdőt, zöld hegyeket, zöld tengert, zöld szigetet, zöld pálmafákkal.

- Nincs jobb ötlet? - érdeklődött Ádi.

Tanai Isti azt javasolta, hogy áztassuk bele a szivacsot, és amikor Rozál le akarja törölni a táblát...

- Nem az igazi - mondta Ádi. - Több ötlet nincs?

Nem volt.

- Akkor majd én megmondom, mit csinálunk - vigyorgott Ádi. - A Huhu szemüvegét fogjuk bekenni vele. Azért se fogja kibírni itt karácsonyig.

- Óriási - lelkesedett Závoda. - Csak van egy nagy baj.

- Éspedig?

- A szemüveg mindig az orrán van.

- Mindig? - töpregett Ádi.

- Mindig - mondták a gyerekek.

Réz Dóra még azt is hozzátette, hogy szemüvegben tornázik.

- Tornázik... tornázik... tornázik... - ragyogott fel Ádi. - Hiszen akkor megvan... A tornaöltözöben, amíg a blúzat leveti, és az atlétát felhúzza, csak leteszi a szemüvegét, vagy nem?

- Persze hogy leteszi - mondta Réz Dóra. - Maga mellé teszi a padra, azután újra felveszi.

- És ki mellett vetkőzik?

- Hát Kerekes Évi a párja - szólt közbe Pós Edit -, nekik van közös öltözőszekrényük.

- Kerekes Évi. Hm. Hol van Kerekes? Hívjátok ide gyorsan Kerekest.

Évi a kitalált betegség óta először jött iskolába. Még Rozál is elhitte róla, hogy igazán beteg volt, olyan sápadt és nyúzott lett az arca. Amikor reggel belépett az osztályba, Huhunak is odaköszönt egy „szervusz”-t, és Huhu azt kérdezte: „Jobban vagy?” Hát ennyit beszéltek egymással.

Most, a tízórai szünetben Évi az iskolaudvaron egy padon ült, és sütkérezett a napon.

- Kerekes... Kerekes... hol vagy? Ádi hívat - lihegett oda Závoda Feri.

- Ne menj. Semmi közöd Hajagoshoz - intette Világoskék Testvér. - Inkább maradjunk csöngetésig itt a gesztenyefa alatt.

- Már eleget ültem, kipihentem magamat.

- És mi az, hogy „hívat” a Hajagos? - érdeklődött Világoskék. - Ki az a Hajagos? Az osztályfőnököd a Hajagos? A nagypapád a Hajagos? Ha ő hívat, akkor rohanni kell? Ha ő hívat, akkor abból csak valami disznóság sülni ki.

- Ugyan, ne prédikálj annyit - bosszankodott Évi. - Jenő, Brúnó, gyerünk.

- Valami nagyon fontos megbízást kapsz - mondta Ádi, amikor meglátta a közeledő Évit. - Gyere, gyere csak egészen közel. Titok. És nini, most látom csak, hogy a betegséged alatt is mennyit nőttél!

Évi boldogan ránevetett Ádira, és még jobban kihúzta magát.

- Arról van szó, hogy a tornaöltözőben ti egymás mellett vetkőztök Huhuvál.

- Igen.

- És a szemüvegét azalatt leteszi maga mellé a padra.

- Igen.

- És olyankor a szekrény felé fordul, és nem látja, hogy mi történik a szemüvegével?

- Még ha odanéz, akkor se látja, mert szemüveg nélkül nem lát semmit.

- Nahát ez nagyszerű. Itt ez a festék. Érted, mit kell tenni?

- Nem, nem, igazán nem tudom, mit - felelte Évi, és egyszerre rosszat sejtett.

- Ne értetlenkedj. Itt a festék, itt a pemzli, gyorsan lekened a szemüvegét.

- De... de ezt nem lehet lemosni róla.

- Hogyne lehetne. Benzinnel vagy acetonnal vagy terpentinnel, valamivel biztosan.

- Nem, nem szabad ilyesmit... egy másik gyereket... nem... mert nem szabad... valakit Huhunak meg Lúdtalpaskának... meg bántani...

- Mi van, napszúrást kaptál? Bolondgombát ettél? Mit karattyolsz összevissza. Kened vagy nem kened?

Évi ijedten állt.

- Ha tönkremegy a szemüvege... - dadogta.

- Akkor majd kap egy másikat az SZTK-tól - mondta Hajagos. - Elgyávultál? Igen vagy nem?

- Vigyázz! Vigyázz, Évi! - hallotta meg Világoskék Testvér hangját.

- Nem kell, hogy te figyelmeztess - vágott vissza. Hajagos legyintett, és elfordult.

- Tudtam, hogy nem meri. No, eredj, Kerekes a pokolba. Majd akad helyetted más.

- Én... igazán, csak azért... mert ilyet nem szabad - dadogta Évi.

- No jó, befejeztük - és Hajagos Ádi elindult a negyedik a tanterme felé.

Évi, mint egy megvert kiskutya, a nyomában.

- Kérlek, Hajagos... én nem tudom, mivel kenjem? Az az ecset túl nagy. Ha a kezemmel kenem rá, akkor mindjárt meglátszik a zöld festék az ujjamon. És már unalmas, hogy mindig a Huhut piszkáljuk... és miért pont én kenjem be?

- Azt hittem, rettenetes nagy megtiszteltetés neked, hogy megbíztalak - felelte Ádi.

- Óriási megtiszteltetés. Majdnem akkora, mintha megkaptad volna a Hajagos-rendet a zöld festékdobozzal és a lila fokhagymagerezddel. Évi, menj fel az osztályba, mit törödsz te a Hajagosokkal? - kérdezte Világoskék.

- Könnyen prédikálsz - válaszolta Évi, és sírósra görbült a szája. - Ne törődjem a Hajagosokkal? Majd törődnek ők velem. Elgáncsolnak, elvernek, elszedik a golyóstollamat meg a festékeimet, bepiszkítják a rajzfüzetemet, kiközösítenek, adót vetnek ki rám, be kell szolgáltatnom a tizóraitam, bevarrják a kabátom ujját...

Világoskék szomorúan vállat vont.

- Te tudod, Évi, hogy mit csinálsz. Félek, nagyon hamar elfelejtetted Andrea levelét.

És Évi, mert tudta, hogy egyáltalán nincs igaza, hogy gyáva volt, és mert szégyellte magát Világoskék előtt, hát annál mérgesebben kiabálta:

- Hagyj engem békén, Világoskék. Éppen elegenden nevelnek engem, Szigorú Rozál meg Cérna Pepi meg Ramona, az egész tanári kar, felesleges, hogy te is beleszólj.

Hajagos Ádi és az egész társaság levonult az udvarra, és kavics célbarúgást játszottak.

Závoda Feri persze megint fogadott, hogy egyetlen rúgással eltalálja az udvar közepén az ivókutat, de mielőtt elveszthette volna a fogadást, odajött a csoporthoz Évi, és könyörögve mondta:

- Hajagos... én kitaláltam valamit.

- Nem nagyon érdekel, mondhatnám egy csöppet sem - felelte Ádi, és tovább rugdosta a köveket. De Évi csak mondta:

- Amikor Huhu leveszi a szemüvegét, akkor... én egyszerűen odateszem a festékesdobozt a padra. Nem fogja észrevenni. Ő maga fogja beletenni a kulimászbba a szemüvegét.

- Ez jó - mondta Ádi, és elgondolkozott. - Ez nagyon jó. Kerekes, te nagyszerű vagy. A festékesdobozt én berakom a tornaöltözőben a fűtőtest mögé, a sarokba. Nem is gondoltam volna rólad, nahát, kis Kerekes.

- Gratulálok - mondta Világoskék. - Ez szép, bátor tett. Te nem csinálsz semmit, csak odateszed a festékesdobozt. Huhu rakta bele a szemüvegét, ki tehet róla? Miért nem vigyázott? Miért nem lát jobban? Lehet, hogy Debrecenben most öntenek tintát Andrea cipőjébe.

- Jenő, adjál nekem fagyaltot. Mákfagyaltot és vaníliát - mondta Évi, és hátat fordított Világoskéknek. - Brúnó, gyere be az osztályba, csöngettek.

Még szerencse, hogy Rozál nem szólította ki felelni aznap, mert Évi semmire se tudott odafigyelni. Gombócot érzett a gyomrában, és rajzórán remegett a keze, minden vonalat mellé húzott, és környezetismeret-órán nem emlékezett rá, hogy milyen üzletek vannak a Gríz utcától a

Galuska utcáig. A zöld festéket látta mindig maga előtt, és Ádi gúnyos nevetését hallotta: „Eredj, te gyáva!” „Én nem tehetek róla, én nem tehetek semmiről, én nem nyúltam a szemüvegéhez, ő ejtette bele, Rozika néni, kérem, én nem tudom, honnan került oda az a festék.” Rajzóra után környezetismeret, utána torna, a tornaóra elején nem tudom odatenni, mert akkor mindenki ott van...

Ádi a környezetismeret-óra előtti szünetben becsempészte a festékdobozt a lányok öltözőjébe, visszajött az osztályba, és Évire kacsintott: „Előkészítve.”

Túl mohón ettem a sajtos zsemlet, most fáj a gyomrom - gondolta Évi.

Évi azt várta, hogy Világoskék odajön a padjához, és gúnyosan azt mondja:

- Nem a zsemletől fáj a gyomruk, hanem talán valami mástól. - De Világoskék nem volt sehol, és Jenő sem volt sehol, és Brúnó is elkódorgott. Minden Világoskék magára hagyta Évit, az egész világ magára hagyta Évit szörnyű gondjával.

Hátha mégse tenném meg... Ugyan már, nagy eset, befesteni egy szemüveget. Nem is én festeném be, ő maga tenné... ő maga... nem lehet ebből semmi bajom.

Vége volt a tornaórának.

- Váljék egészségetekre - mondta Ramona, a tornatanárnő az utolsó gyakorlat után. - Most lazíthattok egy kicsit, de előbb figyelem, Rozika néni üzenetét fogom felolvasni.

„Gyerekek, tornaóra után nem nyelvtanórát tartok, hanem fogalmazási verseny lesz, mind a három negyedekben. Az a-ból, b-ből és c-ből a tizenöt legjobb fogalmazás írója kéthetes üdülésre megy Parádsasvárra. Kérlek, siessetek az öltözéssel.”

Ádi elhúzott Évi mellett, és megbökte a vállát.

- Vigyázz, kis Kerekes, ügyes légy.

- Várj, Ádi - futott Évi Hajagos után. - Akkor most mégse lehet.

- Mit nem lehet?

- Dolgozatírás előtt a szemüvegét bekenni.

- No, menj a fenébe! - mondta gorombán Ádi. - Tudtam, hogy ennyit ér a szavad.

- Én...

- Kotródj, te töpörödött dugóhúzó.

Évi elvörösödött.

- Hát igenis merem - válaszolta, és elsőnek rohant be a tornaöltözőbe. Magára kapkodta a szoknyáját, blúzát, és odahúzódott a fűtőtest mellé. Látta, amikor Huhu belépett az öltözőbe, magára vette a ruháját, leült a pad szélére, és fűzni kezdte a cipőjét. Évi a festékesdobozzal óvatosan mögéje lopakodott. A beavatott gyerekek vigyorogtak, a többiek észre se vettek semmit. Mindenki kapkodva öltözködött. Amikor Huhu befejezte a cipőfűzést, elővette a fésűjét, és a szemüveget óvatosan le akarta tenni a padra. Ebben a pillanatban Évi odacsúszott a festékesdobozt... toccs... Huhu a szemüveget alaposan megmártotta a sötétzöld ragacsban.

- Jaj... valami ragadós... mibe tettem a szemüvegemet?! - kiáltotta ijedten.

- Ejnye, nem tudsz vigyázni - mondta Évi. - Itt valami festékesdoboz volt. Vedd ki.

Huhu ijedtében két kézzel fogta meg a festéktől csöpögő szemüveget. Állt, kinyújtott kézzel, bizonytalanul a levegőben kalimpálva, vaksin hunyorgott, sírásra biggyedt a szája.

- Nem látok... istenem... semmit se látok... haza se tudok menni szemüveg nélkül.

A gyerekek körülállták Huhut, és valahogy most nem volt olyan mulatságos ez a tréfa. Évi szíve úgy vert, hogy majd kiugrott a blúzából.

Szigorú Rozál jelent meg az ajtóban.

- Negyedik a, mi van veletek? Elaludtatok? Nem üzentem, hogy siessetek, mert fogalmazásverseny lesz? Mi ez a nagy csoportosulás? Mi van itt?

Az öltöző ajtajához odatódultak a már felöltözött fiúk is. Ott volt az egész osztály, körbeállták Rozált és a szerencsétlen Huhut.

- A szemüvegem... - mondta sírósan Huhu. - Beletettem valamibe... nem tudom, mibe... összekoszoltam.

- Miért nem vigyázol, fiam? - csóválta a fejét Rozál. - Add ide azt a szemüveget. - Elvette Huhutól, és egy zsebkendővel törülgetni kezdte a szemüveget. - Sajnos, ez nem jön le - mondta végül. - Hogy került ide ez a festékesdoboz?

- Nem tudom... nem tudjuk - zúgta a kórus.

- Hajagos, gyere csak közelebb. Nincs neked valami közöd ahhoz a festékhez?

- Nekem, Rozika néni kérem, a lányöltözőben? - tiltakozott felháborodva Hajagos.

- Talán a festők hagyhatták itt, Rozika néni, kérem - szólt közbe Kovács Barna.

- Persze - mondta a többi gyerek is. - Mert tegnap falfestés volt. A folyosókat festették ilyen sötétzöldre.

- Meg a vécéajtót - kiabálta felbátorodva Hajagos Ádi. - Mert tetszik tudni, nem nyáron tatarozzák az iskolát, hanem ilyenkor, amikor már megkezdődött a tanítás, és ez felháborító - jelentette ki Hajagos Ádi.

- De miért hagyták volna a maradék festéket éppen itt a padon a festők? - csóválta a fejét Rozál.

- Hiszen itt az öltözőben nem festettek semmit. Na, mutassátok a kezeteket. Sorba állni!

És Rozál mindenkinek a mancsát megfogta, és gondosan megszemlélte, és amikor Évihez ért, látszott, hogy nem akar hinni a szemének.

- Hiszen a te kezed csupa zöld festék. Évi, mitől zöld a tenyered?

- Ugye - hallotta Évi Világoskék Testvér hangját.

Semmi ugye - gondolta dacosan, és azt felelte Rozálnak:

- Attól... hogy itt voltam Szabó Zsuzsi közelében, és amikor kiáltott, hogy valamibe beleejtette a szemüvegét, akkor én odakaptam, hogy segítek.

- Te nem láttad a padon azt a festékesdobozt?

- Nem láttam.

- Nem tudtál volna már akkor segíteni, amikor láttad, hogy bele fogja ejteni?

- De hát én csak akkor, én később jöttem az öltözőbe, én... - hazudta Évi. Huhu pedig a jámbor lélek, még meg is erősítette Évi szavait.

- Igen, Kerekes Évi nem volt mellettem, később jött ide.

- Persze hogy nem volt melletted - mondta dühösen Világoskék -, a fűtőtest mellett állt, csak azután lépett melléd, amikor az orrod alá tartotta a dobozt.

- Hát igazán nagyon sajnálom, Zsuzsika, hogy ilyen szemüveggel nem vehetsz részt a fogalmazási versenyen. Könnyen a győztesek közé kerülnél volna. És ha Szabó Zsuzsi nem versenyezhet, akkor az osztályból senki se versenyezhet. Majd a b-sek és a c-sek elutaznak Parádsasvárra. Ti itthon maradtok.

Réz Dóra és Pós Edit, kísérjétek haza Zsuzsit, és nagyon vigyázzatok az úttesten. Egpár napig biztosan nem tudsz iskolába jönni, amíg elkészül az új szemüveged. Majd Kerekes Évi... dehogyis Kerekes Évi, Réz Dóra felmegy hozzátok, és megmondja, mi a lecke. Erről jut eszembe, Kerekes Évi, nem mutattad be az ellenőrzőkönyvedet.

- Jobb azt meg se nézni - vélte Világoskék.

- Egy hétig hiányoztam, Rozika néni.

- Azt tudom. De azóta két napja már újra iskolába jársz.

- Otthon felejtettem. Holnapra behozom.

- Nagyon helyes. Különböznél tudod mit? Kérem az édesanyádat, hogy ő is fájadjon be.

- Az anyukámat? De hiszen ő korán reggel bemegy a munkahelyére...

- Szívesen látom őt este is, a lakásomon.

- Kedves vendéglátás lesz - mondta Világoskék. - Rozika néni megkínálja anyukát tejes kávéval és mazsolás kaláccsal, és közben elbeszélgetnek erről-arról, intőről, zöld festékről. „Az nem lehet - fogja mondani anyukád -, az én gyerekem nem keni be más szemüvegét, hiszen ő maga is szemüveges.”

- Azt mond Rozál, amit akar. Árulkodhat anyunak. Úgyse megyek haza többé a Gríz utcába - mondta Évi elszánt arccal.

- Hanem ugyan hová? - érdeklődött Világoskék.

- Ha akarsz, velem jössz, ha nem akarsz, maradsz. Jenő, Brúnó, indulás. Apukához megyünk Mongóliába.

Kalandos utazás

Évi és a három Kitalált felszállt a villamosra. Nem volt semmi gond, mert Évinek volt tanuló-bérlete, és úgy szállhatott villamosra, buszra, metróra, ahogyan csak akart. A Világoskékeknek meg semmiféle jegyet sem kellett váltani. Évi pontosan tudta az utat: először el kell jutni Féri-hegyre, a repülőtérre, ott fel kell szállni egy moszkvai repülőgépre, Moszkvában le kell szállni egy nagy-nagy repülőtéren, meg kell tudakolni, honnan indulnak a repülőgépek Mongóliába, Ulánbátorba, és kész. Ulánbátorban az ember egyszerűen megmutatja édesapa levelét a feladónál, ez az én apukám, aki itt dolgozik, és kútfúró mérnök. Apuka elébe fog szaladni, és azt fogja kiabálni: „Drága kislányom, micsoda váratlan öröm, ebben az évben itt fogsz iskolába járni a mongol gyerekekkel. Egészen más tantárgyak lesznek, mint otthon: kecskefejtés, tevegelés, lovaglás pónilovon. Anyukának pedig azonnal feladunk egy táviratot, ne aggódj, mindketten jól vagyunk...”

Az egyik villamosról átszálltak egy másik villamosra, a másik villamosról egy harmadik villamosra. Brúnó megijedt, mert az egyik villamos peronján volt egy kutya, és bebújt Évi iskolatáskájába. A kutya szaglászott jobbra, balra, de mielőtt megharaphatta volna Brúnót, leszálltak. Megint érkeztek egy villamos-végállomásra, egészen idegen volt a környék. Itt felültek egy autóbuszra, és átbuszoztak egy hídon Budára. Itt Évi már kicsit megijedt, és megkérdezte egy kedves arcú nénitől, hogy hogyan lehetne kijutni a repülőtérre.

- Ó, drága gyerekem, egészen rossz irányban vagy. Szállj fel arra a másik buszra, azzal elmész a metró Déli pályaudvari végállomásához, a metróval utazz el az Engels térre, onnan járnak a buszok a repülőtérre. De a repülőtéri buszon különjegyet kell váltani. Van pénzed?

- Ó, igen, köszönöm - mondta Évi. - Negyven forintom van.

- Ó, az bőven elég - mondta a néni, és barátságosan búcsút intett.

- Talán vonalzóra meg rajzlapokra van az a negyven forintod? - érdeklődött Világoskék.

- Minek nekem vonalzónak meg rajzlap? - csodálkozott Évi. - Mondtam, hogy nem óhajtok többé iskolába menni. A piros iskolába biztosan nem.

Utaztak és utaztak, és Jenő egyre nyugösebb lett. Meddig megyünk még? Miért szálltunk át újra, azt a másik buszt jobban szerettem. Még mindig nincs itt az az Ulánbátor?

- Még mindig nincs itt, és még rettenetesen sokáig nem lesz itt, még a repülőtéren sem vagyunk, és maradj csöndben. És Ulánbátor olyan messze van, mintha egyszer elutaznál Pestről a Balatonhoz és azután még tízszer és még százszor és még ezerszer.

- De én fázom - szipogta Jenő. - Minden kitalált csontom reszket. Este van és hideg van.

- Én is fázom - mondta Évi. - Meg éhes is vagyok. Majd kitalálok helyetted egy fánkárust és palacsintaárust és forrótea-árust és sültgesztenye-árust.

- Légy szíves, ne engem változtass meg, hanem az árukészletemet - mondta erre Jenő. - Én igazán nagyon szívesen árulok forró fánkot vagy gesztenyét is. Légy szíves, varázsold bele a kocsimba.

- Benne van - közölte vele Évi, és Jenő boldogan nyúlt bele a fagyaltoskocsiba, és a vaníliafagyaltos és málnafagyaltos tégelyek helyén papírdobozok voltak, teli forró fánkkal és forró sült gesztenyével és forró palacsintával. Jenő kivett egy fánkot, és rímelni kezdett:

*Itt a fánk, a forró fánk,
tele vele...*

- bocsánat, nagyon jó rím lett volna rá, hogy pofánk, de én egy nagyon jól nevelt üzletember vagyok.

- Én már nem is világoskék, hanem sötétkék vagyok a hidegtől - panaszkodott Brúnó. - És nézd csak, mindjárt esni fog. Abban az Ulánbátorban meleg lesz?

- Remek meleg - ígérte Évi. - De ha sehogy sem állod a hideget, és parancsolod, én nagyon szívesen jegesmedvévé változtatlak.

- Nem akarok jegesmedve lenni, oroszlán akarok maradni - visította Brúnó.

- De a jegesmedve szép fehér állat.

- Én nem akarok szép fehér állat lenni, én szép kis világoskék oroszlán akarok maradni.

- Jó, de akkor ne nyafogj és ne panaszkodj folyton. Minden bajom ott kezdődött, hogy te nem vigyáztál jól a szemüvegemre.

- Hát azért nem egészen úgy kezdődött - figyelmeztette Világoskék.

- De majdnem úgy - felelte Évi. - Éhes vagyok.

- Találj ki magadnak hat tojásból rántottát - biztatta Világoskék.

- De az csak kitalált rántotta lesz, és én igazánból éhes vagyok. A repülőtéren biztosan lesz büfé meg üzlet, majd veszek magamnak lángost.

Budán, a Déli pályaudvarnál leszálltak a buszról, és átszálltak a metróra. A lépcsőn Brúnó megijedt és szédült, de Jenő persze vidáman bohóckodott, a karfán utazott, meg a lefelé menő lépcsőn felfelé akart ugrálni, a felfelé menőn meg lefelé. Világoskék Testvér szótlanul és rosszkedvűen ment lefelé a lépcsőn, mintha minden pillanatban azt mondaná: „Rossz vége lesz ennek az utazásnak.”

- Ha még a repülőtéren se vagyunk, akkor mikor leszünk az egyszer meg kétszer meg tízszer meg ezerszer messzebb Balatonnál? - nyafogott Brúnó. - Most már este van, és az oroszlánok este alusznak.

- Először is csak a repülőtérig tart olyan sokáig az út, de a repülőtéren átszállunk egy óriási repülőgépre. És a repülőgép azért repülőgép, hogy ezerszer gyorsabb legyen, meg tízezerszer gyorsabb legyen, mint a metró meg a busz, csak felszáll, és huss, már megérkeztünk Moszkvába, és ott újra felszáll...

- És huss! - kiáltotta Jenő.

*Gyorsan repül, mint a szél,
egykedőre odaér,
megláthatja aki bátor,
hogy ez itt már Ulánbátor.*

- Erről van szó - helyeselt Évi. - Ezért a versért megdicsérlek. És ha nem tudátok, a repülőgépben finom puha karosszékek vannak, hátra lehet dönteni a támlájukat, apukám mesélte, és remekül lehet aludni benne, és a repülőgépen finom vacsorát is adnak.

- Az oroszlánok is? - élénkült fel Brúnó.

- Az oroszlánok különösen.

- De úgy tudom, a repülőgépen nem érvényes a tanulóbérlet, oda mintha jegyet is kellene váltani
- szólalt meg Világoskék.

- Te mindig csak félsz és aggályoskodsz. Ha nem tudnád, tíz éven aluli gyerekeknek nem kell jegy
- mondta Évi, de ő sem tudta ezt egészen biztosan.

- Útlevél se kell?

- Nem kell. Mert bele vagyok írva apukám útlelevelébe, és hozzá utazom.

Ez nagyon megnyugtatóan hangzott, és kiszálltak a metróból az Engels téren, és szerencsére egy néni meg egy bácsi útba igazították Évit, hogy melyik beállóhelyről indul majd a repülőtéri busz. De a bácsi előbb aggodalmasan megkérdezte:

- Késő estére jár már, kislányom, hová mész te ilyenkor egyedül a repülőtérré?

- Az én apukám Mongóliában dolgozik, Ulánbátorban, és hozzá megyek - válaszolta Évi.

- Szerencsés utat - mondta erre a bácsi, és továbbmentek. Évi hallotta, hogy a néni azt mondja:

- De valahogy még sincs rendben, hogy egy ekkora kislány csak úgy egyedül menjen Ulánbátorba, se csomagja, se felnőtt kísérő.

- A csomagját már biztosan előreküldték, és a mamája biztosan vár rá a repülőtéren. Különből is, ezek a mai gyerekek már csak úgy röpködnek, ezeknek ez semmi.

- Nem, kérem szépen - mondta Világoskék -, egyáltalán semmi csomag se ment előre, és az anyukája nincs a repülőtéren, az anyukája nem tud semmiféle repülőtérről, hanem otthon van a Gríz utca 8/b/C/17-ben, a kilenc és feledik emeleten, és keservesen zokog, és a kezét tördeli, és felhívja telefonon a mentőket meg a rendőrséget, hogy hová tűnt az egyetlen kislánya. Az egyetlen szívtelen kislánya ezzel mit se törődik, egyáltalán nem sajnálja az anyukáját, csak úgy megy a vak világba.

- De igenis törődöm, Világoskék, és igenis gondolok az anyukámra, csak Ulánbátorba megyek, és egy nap se kell, és már odaérkezem, és apuval azonnal fel fogjuk hívni anyukát telefonon, vagy táviratozunk, hogy legyél nyugodt, jól vagyok, és karácsonyra apukámmal jövök haza.

- Te tudod, hogy mit csinálsz - mondta erre Világoskék. - Én nem parancsolhatok neked, mert engem te találtál ki.

- Tudom is - felelte Évi, és felszálltak a repülőtéri buszra.

Otthon járt az oroszlán

A repülőtéren rengeteg ember volt. Mindenki tudta, hogy hová kell mennie és mit kell csinálnia, mert mindenki sürgött-forgott, sietett, a csomagját cipelte, telefonált, vagy olyan kis fülkék meg pultok meg ablakok előtt állt, amikre fel volt írva hogy INFORMÁCIÓ meg TAXIRENDELÉS meg HÍRLAPÁRUSÍTÁS meg JEGYKEZELÉS. És a hordárok csomagokat cipeltek meg kis kézikocsikon bőröndöket toltak. És nagy táblákon kivilágított városnevek villantak fel, a városnevek mellett számok és zöld meg piros pontok. Ha Évi meg mertte volna kérdezni, hogy mit jelentenek ezek a nevek és számok, akkor biztosan megmagyarázták volna neki, hogy a táblára azt írják fel, hogy mikor indul a repülőgép Berlinbe vagy Brüsszelbe vagy Londonba meg Párizsba meg Prágába meg Moszkvába, és hogy a zöld lámpa azt jelenti, hogy beszállás, a piros lámpa azt jelenti, hogy már nem lehet beszállni, a gép elröpült.

Évi hol leült, hol továbbment, meg körbejárt, és akkor észrevette, hogy időről időre megszólal egy hangosbeszélő, és a hangszóróból figyelmeztetések hangzanak fel, hogy Brüsszel felé beszállni, Berlin felé a beszállást befejezték, Kovács Péter urat kérik az információhoz, az algéri gép megérkezett.

Évi elhatározta, hogy leül egy fotelbe, és nagyon fogja figyelni a hangosbeszélőt, és amikor azt mondja, hogy Moszkva... persze lehet, hogy csak sok óra múlva, esetleg csak reggel megy a moszkvai gép. És addig bizony anyuka rettenetesen fog izgulni, azért ez így borzasztó, valamit kellene csinálni.

- Én tudom, hogy mit - mondta Világoskék -, például odamenni a telefonfülkéhez, bedobni egy kétforintost...

- Hagyjál békén.

- Majd inkább én megmondom neked, hogy mit - mondta Brúnó, és odadörgölözött Évihez. - Ha meg akarod tudni, hogy mit csinál anyukád, akkor most varázsoljál engem a Gríz utcába, és egy félóra múlva varázsoljál ide vissza, és én mindent pontosan el fogok mondani. De addig nehogy felszálljál a repülőgépre, mert akkor hol keresselek?

- Ez jó - mondta Évi -, te igazán egy nagyon okos kis oroszlán vagy. Milyen kár, hogy még egy rád bízott szemüvegre se tudsz vigyázni.

- De most mindenre nagyon fogok vigyázni, és a farkam bojtjával megcirógatom anyukádat, hogy ne sírjon, és nagyon bátor leszek. Varázsolsz?

- Inkább magadat varázsolnád haza - mondta mérgesen Világoskék.

- Akarom, hogy otthon legyél anyukámnál, és egy félóra múlva itt legyél újra - mondta erre Évi, és Brúnó már el is tűnt.

Mi történt a Gríz utcában?

Évi a repülőtéren a nagy órát nézte, és számolta a perceket. Még huszonnyolc perc Brúnó visszatéréséig, még huszonhét perc Brúnó visszatéréséig, még huszonöt perc... pontosan olyan volt ez, mint egy rakéta-visszaszámolás. És bizony nagyon nehezen telt az idő.

Világoskék Testvér leült egy fotelba, karba fonta a kezét, és a viláért rá nem nézett volna Évire. Annál jobban igyekezett Jenő, hogy segítsen az idő múlásában.

- Te Évi - mondta -, van egy találós kérdésem. Melyik egy medve életében a legboldogabb kor?

- Nem tudom.

- Hát a bocskor. És tudod, mi lesz a huszár lovából, ha a háborúban fogságba esik?

- Honnan tudnám?

- Rabló. És tudod...

- Elég volt, Jenő! Nem kell több találós kérdés. Semmi se kell. Várjunk, amíg visszaér Brúnó.

- Ahogy gondolod - sértődött meg Jenő. És leült ő is egy fotelba, és azután ő se szólt egy szót se.

A hazavarázsolt Brúnó megérkezett a Gríz utcai lakásba. Azonnal letelepedett az asztal alá, és a következőket látta:

Kerekes anyukának vendége volt. Méghozzá ki? Nem találnátok el. Szigorú Rozál.

Kerekesné az asztal mellett ült, a szemét törülgette, és elcsukló hangon mondta:

- Ilyen még soha nem történt nálunk. Évi egészen kicsi kora óta olyan rendszeren hazajött az iskolából. Ekkora kis babszem volt, és a kulcsot a nyakába akasztottam, és egyedül hazajött az oviból.

- Oviból - morogta magában Brúnó. - Ez fontos. Ezt az ovit meg kell jegyezmem. Egy csomót kötök a farkamra. - És Brúnó egy csomót kötött hosszú farkának legvégére, egyenesen a bojtjánál.

Kerekesné tovább sopánkodott.

- Olyan ügyesen megmelegítette magának az ebédet. Igazán soha nem csavargott el. Ha Andreával el akart menni valahová, mindig megkérdezte, hogy mehet-e.

- Az Andreát megette ebédre, és a csavargást megmelegítette, és a kulcshoz engedélyt kért... ezt nem egészen értem, de azért kötök még egy csomót a farkamra.

És Brúnó tovább fülelt, és szegény Kerekes anyuka tovább siránkozott:

- Én úgy félek, hogy baleset történt.

- Ugyan, ne félj, drágám - mondta erre Rozál -, nem szabad mindig a legrosszabbra gondolni. Hiszen a mentők azt felelték...

- Még képes és elutazott Andrea után Debrecenbe - folytatta az anyuka.

- Nagyszerű - örült Brúnó. - Sikerült az elterelés. Ők azt hiszik, hogy Debrecenbe mentünk, holott pedig mi repülőgépre ülünk, és elszállunk Mongóliába.

- Úgy búsult a kis barátnője után - folytatta Kerekesné -, de hát hogy képzelheti az a csacsi gyerek? Azt hiszi, hogy Debrecen egy kis falu, leszáll a vonatról, és az első gyerek, aki szembejön vele, Andrea lesz? Hiszen a címét se tudja.

Brúnó ugrálni kezdett. Nem kell Évit féltetni, tudja a címet, rajta van a borítékon.

- Mi történhetett vele? Hová mehetett? - aggodalmaskodott tovább anyuka.

- Néha a gyerekek olyan buták, szívükre vesznek minden iskolai személynémet, szidást vagy ugye az intőt...

- Rozál, ne beszélj az intőről, mert megharaplak - bömbölt Brúnó. - Megállj, Rozál, ezt elmesélem a kis gazdámnak. Hol a farkam? Hol az újabb csomó?

- Évi még sosem kapott intőt - mondta erre Kerekesné.

- Igen - felelte Rozál -, lehet, hogy azért vette annyira a szívére.

- Mit? - kérdezte Kerekesné.

- Meg ne mondd, mert megharaplak - mordult Brúnó.

- Á, semmi, semmi - mondta Rozál, és mintha csak születésnap uzsonnán vagy házibulin lett volna, eszegetni kezdte a süteményt. - Semmi, dehogyis. Az egész osztálynak kicsit rosszul kezdődött az idén... mindenki intőt kapott, nemcsak ő... mintha csöngetett volna valaki...

- Évikém! - kiáltotta az anyuka, és kirohant az előszobába. De az ajtó előtt egy szemüveges, barna hajú kislány állt, egy másik szemüveges, nem a Kerekes Évi.

- Kezét csókolom, Rozika tanító néni mondta, hogy jöjjenek fel Kerekes nénihez. Szabó Zsuzsi vagyok.

- Tessék, tessék, gyere csak beljebb - mondta anyuka -, itt van Rozika néni is.

Rozika néni is kijött az előszobába, és bemutatta Huhut.

- Zsuzsi ül most Andrea helyén, Évi mellett. Ő az új kislány az osztályban, nemrég jöttek fel Veszprémből.

- Veszprémből? - lepődött meg anyuka. - Csak nem az a kislány vagy, akinek a nagybácsija szemorvos?

- De igen - mondta Huhu -, itt dolgozik a körzeti rendelőben.

- Gyere, kislányom, ülj le. Kérsz kávét? Süteményt? - és Kerekesné meg se várta a feleletet, odatette Zsuzsi elé a bögrét meg a tányért.

- Ugye, ti jóban vagytok Kerekes Évivel? - kérdezte Rozál. Huhu egy pillanatig gondolkozott, azután nagyot nyelt, és csak azután mondta:

- I... igen... Évi nagyon kedves kislány. Nagyon barátságos kislány...

Brúnó elérzékenyülve szipogott az asztal alatt. Ez nagyon kedves volt Huhutól, ez nagyon derék volt Huhutól.

- Ciróka, maróka - mondta halkán Brúnó, és kitalált mancsával megsimogatta Huhu arcát.

Kerekesné még közelebb tolta a süteményestálat Huhuhoz.

- Mondd, kislányom, miről beszélgettetek ma délután Évivel?

Szegény Huhu nagyot nyelt. Ugyan miről beszélgettek volna, amikor Évi még véletlenül sem áll szóba vele.

- Úgy gondolom, hogy csak beszélgettetek valamiről, amikor együtt kijöttetek az iskolából?

Huhu ettől még nagyobbat nyelt. Ma délben azután igazán nem jöttek ki együtt az iskolából. Ma délben őt Réz Dóra és Pós Edit kísérte haza, mert a szemüvegéről csurgott a zöld kulimász. Évinek pedig Rozál éppen akkor mondta, hogy küldd be a mamádat.

- Ma délben véletlenül nem együtt mentünk el... engem egy kis baleset ért.

- De máskor? Tegnap? Tegnapelőtt?

- Nemigen szoktunk beszélgetni - nyögte Huhu.

- Hogyhogy nemigen szoktatok beszélgetni? - hökkent meg Kerekes anyuka.

- Hát csak úgy értem, hogy semmiségekről, osztályzatokról, időjárásról.

- Osztályzatok - mormogta Brúnó -, jó lesz erre is csomót kötni.

A kitalált oroszlán kitalált farka most már egészen összevissza volt csomózva, másfél méter helyett már hatvan centi se volt.

- Érdekes, hogy padoszomszédok vagytok, és még nem voltál nálunk - mondta Kerekes anyuka. - Évi még nem hívott meg hozzánk?

- Huhu, most harapok! - izgult Brúnó.

- De igen, hogyne, hívott, nagyon kedvesen hívott többször is, de én nem értem rá, mert a kisöcséimet szoktam délután hazahozni a suliból meg az oviból, és azután már otthon maradok velük.

- Köszönjük, hogy idejöttél - mondta Rozál -, most már későre jár, eredj szépen haza, nehogy most már érted is aggódjanak.

- Igen, kezét csókolom - mondta Zsuzsi -, és nagyon remélem, hogy Évi hamarosan hazakerül. - Kerekes anyuka még egy sütit Huhu kezébe nyomott, és kikísérte az előszobába.

Amikor anyuka és Rozál kettesben maradtak, Rozál sóhajtva mondta:

- Hát ettől sem lettünk okosabbak.

Brúnó dűnnyögte:

- Rozál nem lett okosabb, még egy csomót, de már nincs hely a farkamon.

Az asztalon váratlanul megszörrent a telefon.

- Maradj, majd én felveszem - mondta Rozál -, te túlságosan izgatott vagy.

Rozál felvette a kagylót.

- Igen, itt Kerekes lakás. Itt Kerekes Évi tanítónője. Rendőrkapitányság? Még nincs meg a gyerek? Igen, azonnal megkérdezem.

- A kerületi kapitányságról telefonálnak - fordult Rozál Kerekesné felé -, azt kérdik, van-e Évinek különös ismertetőjele?

Kerekes anyuka beleszólt a telefonba:

- Nincs, nincs kérem, barna hajú, kék szemű és fekete keretes szemüveget visel. Igen, köszönjük szépen.

Anyuka letette a kagylót, és Rozál elképedve bámult rá.

- Mit mondasz, drágám? Évi szemüveget visel? Hiszen neki sohase volt szemüvege.

- Eddig nem volt, szegénykémnek még új, csak egy hete hordja. Esetleg elszédült benne az utcán, ezért is izgulok annyira.

- Megbolondulok - mondta Rozál. - Az lehetetlen, hogy ilyen rossz legyen a megfigyelő-képességem meg az emlékezőtehetségem. A b-ben szemüveges a Kudlik és a Rózinger, a c-ben Fazekas és Kiricsi, de az a-ban egyetlenegy szemüveges gyerek az új kislány, a Szabó Zsuzsi.

- Én most már semmit sem értek - tördelte a kezét Kerekesné. - Én csak kétségbe vagyok esve, istenem, istenem, merre lehet az én kis gyerekem?

- Meg fogják találni, ne izgulj, drágám - mondta Rozál -, épségben meg fogják találni, az egész rendőrség keresi.

- Jajjajaj - jajgatott Brúnó -, az egész rendőrség keres minket, Évi, varácsolj gyorsan vissza, varácsolj gyorsan vissza! Még egy csomót kötök a farkamra, rendőrség...

És Brúnó már majdnem visszavarázsolódott a repülőtérré, amikor eszébe jutott, hogy még valamit ígért, gyorsan odamászott Kerekes anyukához, és a farka bojtjával megsimogatta a kezét. És akkor, ha hiszitek, ha nem, Kerekes anyuka nagyot sóhajtott, és elmosolyodott, és azt mondta Rozálnak, most valahogy én is úgy érzem, hogy megtaláljuk a gyerekeket.

Nem ismersz véletlenül egy Kerekes Évát?

A repülőtéren Évi még mindig ugyanabban a fotelban ült.

Világoskék a másik fotelban térdére támasztotta a könyökét, a keze fejére az állát, és szomorúan maga elé nézett, és nem volt hajlandó beszélgetni.

Jenő igyekezett felvidítani a társaságot, és szakadatlanul találós kérdésekkel nyaggatta őket. De mert senki sem akart felelni, hát ő maga kérdezett és ő maga válaszolt.

- Hogyan kell ragozni a magnót? Ma gnó, holnap rádió, holnapután lemezzjátzó. És milyen rádiók vannak? Táskarádió, asztali rádió, sztereó rádió, magnós rádió, zsebrádió és palacsinta rádió és palacsinta rá mák...

- Elég legyen - mondta Évi. - FigyeljeteK.

A hangosbeszélő ebben a pillanatban közölte, hogy Moszkva felé megkezdődik a beszállás, az utasok fáradjanak a jegykezeléshez, a gép ötven perc múlva indul.

- Visszavarázsolom Brúnót - mondta Évi. - Csöndben legyetek, hogy meghallja! Egy, kettő, három, itt légy, oroszlánom!

És már ott is volt Brúnó, izgatottan és nyúzottan és összevissza csomózott farkokkal.

- A legfontosabb, hogy a rendőrség keres - mondta lihegve. - És azt hitték, hogy Andreánál vagy Debrecenben, és megetted a kulcsot, nem a kulcsot, hanem a csavargást, és Huhu nem árulta be az intőt, és Rozál...

- Mit nyivákol ez a nagy macska? - érdeklődött Jenő.

- Hagyd ezt a sok zagyvalékot - intette le Évi is. - Majd a repülőn mesélhetsz. Gyerünk.

Hosszú sor állt a moszkvai jegykezelésnél. Beálltak a sorba, és odaértek a pulthoz, ahol egy szép fiatal lány elvette a jegyeket, és mázsára tette a csomagokat, és minden bőröndre szép színes jegyet ragasztott - Évi hirtelen leguggolt, mintha valamit keresne a földön, azután négykézlábra állt, és gyorsan-gyorsan keresztüliskolt a jegykezelő asztalok közötti keskeny résen. Ügetett, ügetett, egyenesen egy egyenruhás bácsi karjába.

- Hát te?

- Moszkvába és onnan Ulánbátorba.

- Jegy, útlevel, csomag, felnőtt kísérő vagy szülői beleegyezés hol van, mi?

- Apukám Ulánbátorban van, hozzá megyek.

- Eddig értem. De kérem az iratokat.

- Tudok írni. Jelesem van.

A bácsi elnevette magát, és intett egy másik egyenruhásnak.

- Azt hiszem, itt akad bőven tisztánivaló. Kérlek, a kislányt vezesd be a parancsnokhoz.

- Nem megyek. Ulánbátorba megyek. Tessék engem engedni.

- Gyere szépen - mondta igen kedvesen és határozottan az egyenruhás, és megfogta Évi kezét. A három Világoskék megszeppenve indult utána.

- Erre - mondta az egyenruhás bácsi, és a lépcső felé irányította Évit. Évi szelíden és engedelmesen ment, kísérője nem gondolt semmi rosszra, lazábban fogta Évi csuklóját. Ebben a pillanatban Évi kirántotta a kezét, és rohanás, le a lépcsőn, ki az épületből. Az egyenruhás bácsi meglepetésében nagyot nézett, azután bemondott valamit a CB-rádiójába. Évi pedig közben eltűnt a tömegben, már kiszaladt a repülőtér nagy-nagy csarnokán át a főépület elé, ahol autók és autóbuszok ezrei jöttek, világító fényszórókkal, és dühösen és ijedten fékeztek, amikor Évi közéjük rohant. És egyszerre csak közeledett a rendőrautó, hirtelen lefékezett, megállt. A rendőr kiszállt, és egyenesen Évihez lépett.

- Szervusz, kislányom, mit keresel te itt ilyenkor?

- Mongóliába akarok repülni.

- Akkor miért nem vagy benn az épületben?

- Mert... mert még sokára megy a moszkvai gép, addig kijöttem a levegőre.

- Anyukáddal utazol?

- Nem, az apukámhoz megyek.

- Hát anyukád hol van?

- Otthon.

- Hol az az otthon?

Évi már majdnem kimondta a Gríz utcát, de hát azt persze nem lehet. Egy pillanatig töprengett.

- Petőfi Sándor utca kettő.

- Melyik kerületben?

- Ó... ó... ó... az...

- És hogy hívnak téged?

- Kiss Áginak.

- Egészen biztosan?

- Hát... csak tudom a nevemet.

- Persze. De nem szoktál te néha füllenteni?

- Eddig még nemigen szoktunk, rendőr bácsi, kérem - szólalt meg Világoskék -, de majd gyakoroljuk.

- Nem... nem szoktam hazudni - mondta Évi.

- Nem ismersz véletlenül egy Kerekes Éva nevű kislányt? - érdeklődött a rendőr.

- Ne... neemmm... miért tetszik kérdezni?

- Mert eltűnt hazulról. Különös véletlen. Az a Kerekes Évi nevű kislány, akit a rendőrség köröz, barna hajú, kék szemű, százötven centi magas.

- Százötvenkettő - mondta Évi.

- Ki százötvenkét centi?

- Hát a Kerekes Évi.

- Honnan tudod?

- Mert össze szoktak minket téveszteni. Többen mondták, hogy annyira hasonlítunk, mint két tojás.

- Hm - mondta a rendőr. - Össze szoktak téveszteni téged a Kerekes Évivel, akit nem is ismersz? Érdekes. Mondd, édes kislányom, nem gondoltál arra, hogy az édesanyád egész éjjel sír miattad?

- Még nem gondolta - szólt közbe Világoskék Oroszlán -, még nem gondolhatta, mert csak most fogom neki elmesélni.

- És arra se gondoltál, hogy ha itt egyedül mászkálsz a hideg éjszakában, tüdőgyulladást kaphatsz? Vagy baleset érhet? No, gyere csak velem.

- Hová? - rémült meg Évi.

- A javítóintézetbe. A dutyiba - világosította fel komoran Világoskék.

- Ne félj, kigazdám, én megkeresem az Okosságok Könyvében, hogy hogyan kell rabságból kiszabadulni - vigasztalta Jenő.

- Gyere már, kislány, nem érted a szép szót? - kérdezte újra szigorúan a rendőr bácsi.

Évi kétségbeesetten belekapaszkodott egy oszlopba, az oszlop tetején KRESZ jelzőtábla volt, piros tábla, közepén vízszintes fehér vonallal, azt jelezte, hogy BEHAJTANI TILOS.

- Csak kapaszkodj erősen - biztatta Brúnó is -, akkor nem tud elvinni a börtönbe.

- Hova tetszik vinni? - kérdezte Évi remegve.

- Ugyan, hová vinnélek? Haza az anyukádhoz. És remélem, hogy kapsz tőle két fülest. Ha az én gyerekem lennél, tizennyolcat kapnál. Mondd, te gyerek, mitől vagy ilyen sápadt? Mikor ettél utoljára?

- Reggel... és azóta csak kitalált fánkot - de ezt a kitalált fánkot nem akarta hangosan mondani.

A rendőr bácsi belenyúlt a táskájába, és egy nagy darab vajjas kenyeret vett elő.

- Reggelire csomagolta be a feleségem, ha tudni akard. De tessék, fald fel gyorsan. Ha megetted, ide ülsz mellém a kocsiba, és viszlek. Gríz utca 8, igaz?

- És bé és cé és tizenhét - mondta Évi, és óriásikat harapott a vajjas kenyérből.

Jenő és Brúnó csak annyit értett a dologból, hogy autókázás lesz, és összekapaszkodva táncoltak a boldogságtól. Brúnó a farkával verte hozzá a taktust.

Legyél Világoskék Anyuka

Most már semmi szükség sem volt arra, hogy Évi a hőmérőt feldörzsölje. Ment az szépen magától is. Három napig volt harminckilenc körül a láza, a doktor néni naponta kétszer is felszaladt, hogy megvizsgálja Évi szívét, tüdejét, megnézte a torkát. Még penicillininjekciót is adott. Brúnó a sarokból reszketve nézte, hogy nem maradt-e egy kis penicillin a fecskendőben, és esetleg a doktor néni neki adja be. Jenő leült a beteg ágya mellé, és megpróbálta Évit szórakoztatni. De Évi nem értette, hogy mit beszélnek hozzá, rázta a hideg, azután nagyon nagy forróságot érzett, a szája kicserepesedett, a szeme égett, és félrebeszél. Olyanokat kiabált lázalmában, hogy a Kék Oroszlán elszökött a Fagyaltos Bohóccal, és nem szabad bántani a kis fülesbaglyokat. Szegény Kerekes anyuka szabadságot kért a laboratóriumból, éjjel-nappal ott ült Évi ágya mellett, hideg vizes borogatást rakott rá, és citromlevet készített és a párnáját igazgatta, és megrettenve hallgatta Évi összevissza beszédét, és nem tudta, mi lehet az a Kék Oroszlán és a kis bagoly. Évi csak aludt, és nem tudott minderről semmit.

- Nem figyelsz? - kérdezte boldogtalanul Jenő. - Egy olyan jó, de olyan jó kitalálást tudok. Tudod, hogy miért van piros szeme az elefántnak?

- Nem tudom - felelte bágyadtan Évi.

- Hogy elbújhasson a cseresznyefán - válaszolta Jenő. - És láttál már cseresznyefán elefántot?

- Nem láttam - súgta halkán Évi.

- No látod. Mert olyan jól elbújt - felelte diadalmasan Jenő.

Világoskék Testvér is ott ült Évi ágya sarkában. Nem szólt semmit, csak nézte az igazi gyerektestvérét, és sóhajtozott.

A negyedik nap délutánján Évi láza váratlanul lejjebb ment. Anyuka kérdésére, hogy hogy érzi magát, mosolyogva válaszolta, hogy köszönöm, nagyon jól. És éhes vagyok, és kérek szépen kávé vagy kompótot vagy egy kis levest.

Kerekes anyuka egy nagy tálcán hozta be az enniivalót, odaült Évi mellé, és boldogan kérdezte:

- Ugye már nem fáj semmid?

- Nem. Köszönöm, igazán jól vagyok - és hozzátette: - Olyan jó itthon lenni.

- De hát miért mentél el? Most sem mondod meg, hogy hová akartál menni?

Világoskék Testvér meghúzta Évi orrát.

- Jobb, ha nem szólsz semmit, mert az igazat úgyse akarod megmondani. Tudod, egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember, aki addig hazudozott, amíg a hazugságból háló szövődött körülötte, olyan sűrű háló, hogy lehúzta a hínárba. Már nem tudta kihúzni se kezét, se lábát...

- Nem szólsz? - kérdezte szomorúan Kerekes anyuka. - Miért mentél el?

- Nem tudom megmagyarázni.

- Történt valami az iskolában?

- Semmi se történt.

- Hát jó, Évi. Ha nem akarod, nem faggatlak. Ha tudnád, hogyan rémüldöztem. Felhívtam a mentőket, a rendőrséget. Olyan voltam, mint a bolond. Rémekeket láttam. Mi történt az én szegény gyerekemmel? Rosszul lett az új szemüvegben? Elütötte egy autó? Rozál is átjött hozzám, egész este beszélgettünk.

- És mit mondott? - kérdezte izgatottan Évi.

- Hogy nem tudja, nem érti, nem tud semmit.

- Pedig elmesélhetett volna egyet-mást - szólt bele újra Világoskék. - Intőt. Zöld festéket.

Évi behunyta a szemét, és hallgatott. Gondolkozott és hallgatott. Azután nagy sokára azt mondta:

- Anyukám, én nagyon szeretnék őszintén beszélni veled. De ahhoz azt szeretném, hogy ha világoskék lennél.

- Adjam a hőmérőt? Újra félrebeszélisz? Feljebb ment a lázad? - rémüldözött anyuka.

- Semmi bajom nincs. Csak azt kérem, hogy légy szíves, vedd fel a világoskék ruhádat.

- Most, itthon? Amikor mosni akarok és mosogatni?

- Nagyon szépen kérek, nagyon fontos.

- De Évikém, ez az egyetlen színházi ruhám. Most nem lesz se bál, se színház, se vendégség.

- De én nagyon szépen kérek, nekem nagyon fontos, hogy el tudjak neked mindent mesélni.

- És ahhoz át kell öltöznöm?

- Igen. Életbevágó. Ez az egyetlen megoldás. Kérek... összetett kezekkel kérek, hogy legyél Világoskék Anyuka.

- De édes kis gyerekem, én három éjjel, három nap ápoltalak, és közben félórakra beszaladtam a laboratóriumba, és főztem, és most már boldog vagyok, hogy végre jobban vagy, és én is megnyugodhatok egy kicsit, és erre azt kívánod, hogy húzzam fel azt a szűk dzsörzéruhát, én nem bánom.

- Hát jó - mondta Évi -, nem is fontos a ruha, csak valami világoskékét vegyél fel.

- De mit?

- Ott van az az asztalterítő, légy szíves, azt borítsd a válladra.

Kerekesné mosolygott is, csóválta is a fejét, levette a világoskék asztalterítőt, és a vállára borította. Azután odament Évihez.

- És most?

- Anyuka, szeretnék őszintén bevallani neked valamit.

- Tessék.

- Én a múlt héten intőt kaptam Rozáltól.

- Nem olyan nagy tragédia. Elmesélte Rozál. Az egész osztály haszontalan volt, az egész osztály intőt kapott. Nem lehattél volna te sem kivétel. Ezért kaptál intőt. Ebbe nem kell belebetegedni.

- Rozál azt mondta, hogy nem csak én kaptam intőt?

- Azt - felelte Kerekesné.

- Nahát, hogy Rozál milyen rendes. De anyukám, ez nem igaz. Csak egyedül én kaptam intőt és...

Évi itt megint elakadt, de ránézett a világoskék terítőre, amit anyuka szorosán magára borított, és ettől felbátorodott, és azt mondta:

- De az intő még nem minden. És azt én magam... én egyedül aláírtam, és azt írtam rá, hogy látta Kerekes Istvánné.

Kerekes anyuka egy pillanatra meghökkent, azután kedvesen elmosolyodott, és azt mondta:

- Hát ez rémes, hát ez szörnyű, hát ez iszonyatos bűn. De ha már egyszer megtörtént, most mit csináljunk? Bevallottad, és én ünnepélyesen megbocsátom. Majd ideadod, én is alá fogom írni, és akkor ezzel már hiteles lesz. Jó?

- De még ezenkívül más bűnöm is van - felelte Évi, és lehorgasztotta a fejét.

De Kerekes Anyuka most igazi Világoskék Anyukává vált, és semmiért sem haragudott.

- Mondd csak azt a nagy bűnt.

- Én nem azért kaptam intőt, amiért Rozál gondolja... én nem a megoldást másoltam le Huhuról, hanem a példát. Mert... mert nem látok a tábláig... mert nem hordom a szemüvegemet. És a múltkor se vesztettem el a szemüvegemet, hanem eldugtam a téglák közé.

- Éreztem én valami ilyesmit, hogy te nem viseled a szemüvegedet, mert attól félsz, hogy kicsúfolnak.

- Ha csak ez volna a baj - súgta Éva -, de még ennél rettenetesebb dolgok is vannak.

- Nyögd ki - szólt közbe Világoskék -, essünk túl rajta, mert anyukád válláról lecsúszik a terítő, és akkor vége a varázslatnak...

És valóban, ebben a pillanatban az asztalterítő a földre esett, de Kerekes anyuka ugyanolyan kedvesen mosolygott a lányára... és akkor Évi észrevett valamit, és ettől olyan boldog lett!

- Ide nézz, Világoskék - kiáltotta -, hiszen anyukámnak nincs szüksége az asztalterítőre, belenéztem a szemébe... és a szeme világoskék, olyan világoskék, mint a nefelejcs meg mint a felhőtlen ég... Milyen szerencse, hogy nekem kék szemű anyukám van.

- Akkorát tévedtél, mint a Gellérthegy - mondta erre Világoskék. - Nemcsak a te anyukád szemében van varázslat. Minden gyerek anyukájának a szemében ott a varázslat. Te azért találtál ki magadnak Világoskék Testvért meg Világoskék Bohócot és Világoskék Oroszlánt, mert a te anyukádnak világoskék szeme van. Andrea azért talált ki magának Zöld Fánit, mert az ő anyukájának zöld szeme van, és ha a te anyukádnak barna szeme volna, akkor Kitalált Barna Mackód lenne meg Kitalált Barna Oroszlánod és Kitalált Barna Őcséd.

- Hát hadd halljam most már azt a súlyos vallomást - simította meg Évi fejét az anyukája.

Évi lehajtotta a fejét.

- Mondd, panaszkodott neked Huhu?

- Miféle Huhu? - érdeklődött Kerekesné.

- Hát a Szabó Zsuzsi, az osztálytársam... amikor nálad volt, amikor kerestél engem...

- Nem panaszkodott egy szóval sem. Miért is panaszkodott volna?

Évi nagyot sóhajtott.

- Rendben van, akkor jól tudta az oroszlánom.

- Te már megint félrebeszélsz. Álmodban is Világoskék Oroszlánt emlegetted.

- Én nem mondtam oroszlánt - tiltakozott Évi. - Én csak azt mondtam, hogy tavaly mindenki engem csúfolt, és az idén senki se csúfolt, hanem én bántottam Huhut, és én neveztem fülesbagolynak, és összekentem a szemüvegét zöld festékekkel, mert félek a Hajagosoktól, mert ha nem engedelmeskedem, akkor megvernek és elgáncsolnak, és inkább én is bántottam...

Kerekesné elkomorodva ingatta a fejét jobbra-balra.

- Hát, Évikém, ha ennyi baj van, és ha olyan rosszul érzed magad a piros iskolában, akkor megbeszélem Rozállal, hogy kimaradhass. Jeles vagy, biztosan szívesen felvesznek a Csermely utcaiba, vagy a Jókai térbe. Legfeljebb reggel busszal kell menni a suliba. Jó? Ha pár napig nem lesz lázad, elintézzük az új iskolát. Akkor azután nincs többé semmi gond. Most aludj szépen.

- Köszönöm! Igazi Világoskék Anyuka vagy! - kiáltotta Évi, és átölelte anyja nyakát. - Igazán nagyon köszönöm.

Kerekes anyuka megigazította Évi párnáját, takaróját, és kiment a szobából.

A három Világoskék felugrált Évi paplanjára, és boldogan táncolni kezdtek.

- Megmenekültünk! Éljen az új iskola!

- Itt nem számít a régi intő - mondta Világoskék Testvér.

- Tiszta lappal indulhatsz, igaz?

- Ott biztosan nem te leszel a legkisebb az osztályban - biztatta Jenő.

- Lehet, hogy egy törpe osztályba kerülsz, és te leszel az óriás - csúfolódott Világoskék. - Évi, te most tényleg boldog vagy?

- Hát persze, hogy boldog vagyok - felelte Évi, és még az orra hegye is ragyogott a boldogságtól.

- Hát persze. Megmenekültem. Nincsenek Hajagosok, nem bánt senki.

Világoskék vállat vont, és hátat fordított Évinek.

- Persze, ez a legegyszerűbb. Csúfolódtam, komizkodtam, intőt hamisítottam, zöld festékekkel kentem be egy szegény rövidlátó kislány szemüvegét, nyelvet öltöttem, és ha felelni kellene érte, elszaladok.

- Miért, szerinted mit kéne csinálnom?

- Szerintem semmit - mondta Világoskék -, te találtál ki engem, hogyan lehetnék okosabb nálad?

Ebben a pillanatban a nagy falióra ütni kezdett:

- Egy... kettő... három... öt... nyolc... kilenc...

- Kilenc óra! - kiáltott fel Évi, és felült, rákönyökölt a párnára. - Kilenc óra, Andrea most rám gondol a forró dróton. Szervusz, barátom, arátom, rátom, átom, om, oooooom. Andrea, ugye most te is ott vagy a vonalban? Zöld Fáni is ott van? Kitaláltad neki a zöld tollsöprűt is? Biztosan nagyon örült. Le tudja söpörni a dinnyéket, ha porosak. Énmellettem is itt van Világoskék Oroszlán meg a Világoskék Bohóc és persze Világoskék Testvér is. Légy szíves, beszélj egy kicsit hangosabban, nem hallom... Mit tanácsolsz? Hogy olyan bátor legyek, mint egy oroszlán? Ó, nekem már semmi gondom a Hajagosokra, engem már nem bánthatnak... A Csermely utcaiba fogok járni vagy a Jókaiiba... A Jókaiiból ismerek is két nagyon helyes kislányt. Hogy én hogy viselkedtem Huhuvval? Én nem csináltam semmi rosszat, én egyáltalán nem bántottam, csak a Huhu egy nyafka... halló... halló... halló, Andrea... elszakadt a vonal.

Évi kétségbeesetten hallózott, és rázogatta a Kitalált Forró Drótot, de nem jött több hang.

- Évi, ugye te jól tudod, miért szakadt el a Forró Drót? - kérdezte halkán Világoskék Testvér.

- Nem mondanád meg, honnan tudjam?

- Hogyan szólt a nagy eskütök?

- Hogy mindig mindent őszintén megmondunk egymásnak.

- És te őszinte voltál? Te csak az igazat mondtad?

- Igen.

Világoskék Testvér nagyon szomorú lett.

- No, akkor szervusz, Évi. Találj ki magadnak egy másik testvért.

Azzal Világoskék halványodni kezdett, és halványkékből már majdnem fehér lett, és majdnem olyan átlátszó, mint egy pohár víz, és távolodott, és távolodott, és akkor Évi kinyújtotta utána a kezét, és kiabálni kezdett:

- Állj meg, Világoskék, gyere vissza, maradj itt, én már tudom, hogy mit kell csinálnom!

- Tudod?

- Tudom.

És Évi szorosan megmarkolta Világoskék csuklóját, hogy el ne szaladjon és kiabálni kezdett:

- Anyukám, légy szíves, gyere be!

Kerekesné persze futva érkezett, és aggódva kérdezte:

- Mi bajod, Évikém?

- Anyukám, én meggondoltam... minden iskolában vannak gyerekek, jók is, rosszak is... Itt most nem a Hajagosok voltak gonoszak, hanem én... Én köszönöm, de nem akarok másik iskolába járni... én inkább jóváteszem, amit csináltam. Hétfőn felveszem a szemüvegemet, és úgy megyek be a suliba. És ha engem is csúfolnak, akkor már ketten leszünk Huhuval... és kijavítom az intőt, és az írás hármasmot... Ne íráss át másik iskolába.

- Ahogy gondolod, Évikém - mondta erre Kerekesné. - De a hét végéig még ráérsz dönteni.

Kerekes anyuka kiment a szobából. A legjobbkor. Cin... cin... cin... - hallatszott. - Itt a Forró Dróton Andrea beszél, szervusz, barátom... arátom... rátom... átom... tom... oooooomm...

- És mi is itt vagyunk, a Világoskékek - kiabált boldogan Jenő. - Évi, akarsz fagyaltot? Andrea, akarsz fagyaltot?

Mi, szemüvegesek

Hétfőn reggel Évi felöltözött, megreggelizett, egy szarvasbőr törülkövel gondosan fényesre tisztította a pápaszemét, azután feltette az orrára. Ebből az alkalomból Jenő is kért egy szemüveget és Brúnó is. Sőt Világoskék Testvér is azt állította, hogy jobban látna szemüvegben, de ragaszkodott hozzá, hogy majd délután maga választhasson egy elegáns szemüvegkeretet. Anyuka örömmel látta, hogy a kislánya büszkén és peckesen lépdel az új szemüvegben. Ami igaz, az igaz, sokkal jobban látta most az utcát, a feliratokat, azt, hogy CIPŐT A CIPŐ-BOLTBÓL, meg ŐSZI ÁRLESZÁLLÍTÁS, meg hogy A TEJET NEM LEHET MEGUNNI.

Az iskolához közeledve kicsit csökkent a bátorsága. De Brúnó sürgette és nógatta, gyere, legyünk már az iskolában. Brúnóval ugyanis valami varázslat történt: bátor lett a szemüvegtől.

- Mit fog mondani, akivel először találkozom? - töprengett Évi. - Szemüveges kígyó? Huhu! De csúnya vagy? Az ablakot otthon kell tartani, nem az orrodon... és még mi minden mást. Talán azt is, hogy nagy szemüveg, hová viszed ezt a mini gyereket... meg, nem leszel te tudós attól, hogy okuláréd van...

De azért csak ment és ment és ment, és néha olyan érzése támadt, hogy mégis letenné a szemüveget. De nem és nem és nem, ő bemegy az osztályba, leül Huhu mellé...

- Nahát! Óriási! Osztály, oda nézz! Hogy te milyen nagy fej vagy! Bravó, kis Kerekes! Oltári! Állati! Jaj, de jól áll! Honnan loptad? A mamádtól fújta meg? Nézzétek a Kerekest, mindjárt eldobom magam!

Évi megállt, nem értette ezt az ordítózást és lelkesedést. Hajagos üvöltözött és tapsolt, és még folytatta:

- Na, gyere közelebb. Hol szerezted?

- Mit? - kérdezte Évi megzavarodva.

- Ezt a szerkentyűt az orrodra.

- Ez a saját szemüvegem - mondta Évi. - Rövidlátó vagyok, és az orvos írta fel.

- Jól szövegelsz - nevetett Ádi. - Nagy ötlet volt, megmutatni Huhunak a tükörképét. Gyere csak ide, Huhu, itt láthatod, milyen gyönyörű vagy!

Huhu felállt, elképedve bámult Évire, de nem ment közelebb.

Ádi még mindig meg volt vadulva.

- Sose feltételeztem rólad, kis Kerekes, ilyen jó ötletet. Holnap, Fazekas, te gyere be szemüvegben. Holnapután Réz Dórinak lesz szemüvege... mindennap másnak. Add csak ide azt a vacakot, Kerekes, ezt fogjuk mindennap kézről kézre adni. Huhu marad a főbagoly, és mindennap lesz mellette egy ügyeletes bagoly.

- Nem értitek, hogy ez a szemüveg igazi szemüveg - mérgelődött Évi.

- Hát persze hogy igazi, valódi, az a jó benne - helyeselt Ádi. - Na, eredd szépen a helyedre, hadd nézzünk meg titeket együtt egymás mellett. De siess, mert még le kell írnom a Töszegiről a számtanmegoldást...

Évi egy pillanatra tanácstalanul állt, azután szépen, nyugodtan odament a helyére. A táskáját betette a padba, és azt mondta szomszédjának:

- Jó reggelt, Zsuzsi!

És barátságosan rámosolygott Huhura.

- Te meg min nevensz? - vörösödött el Huhu.

- Csak úgy, jókedvem van.

- Énrajtam nevensz? - kérdezte fenyegetően Huhu.

- Dehogysis - felelte meglepetten Évi. - Min nevetnék? Nézd, én is szemüveges lettem. A kerete is pont olyan, mint a tiednek.

Huhu, a szelíd, nyugodt, barátságos Huhu most már nem bírta tovább. Felugrott, átment a pad túlsó oldalára Évi mellé és megragadta a vállát.

- Hát nem, ami sok, az sok... én eddig nem szóltam. Én hallgattam. Én mindent eltűrtem. Árulkodtam én rád?

Évi értetlenül és ijedten nézett fel.

- Nem.

- Megmondtam a szüleimnek, hogy bántasz? Szóltam Rozálnak, hogy védjenek meg, mert csúfoltok, szemüveges kigyónak meg bagolynak meg Huhunak neveztek? Szóltam én?

- Nem.

- Bemondtam Rozálnak, hogy a blúzomba színes ceruzát dugtok meg vonalzót, meg ellopjátok a tizóraitam?

Évi ijedten próbálta csillapítani.

- Dehogysis mondtad. Nem. Igazán nem.

- Árulkodtam, hogy piszkáltatok, hogy a madáreledelt a csőrömmel kellett felszedni, és hogy az utcán megdobáltatok?

- Tudom, Huhu, te igazán nem. De én... én most már...

- Ne szólj hozzám! - kiabálta Huhu, és vérvörös lett az arca az indulattól. - Te azután igazán ne szólj hozzám. Ha erre vetemedtél, ekkora aljasságra, hogy utánozol, hogy ezzel is bántasz. Én nem bánom, hogy mi lesz ebből, én nem bánom, ha kicsapnak, én nem bánok semmit, nem túróm tovább. Nesze neked, nesze, ezt megemlegeted.

És Huhu, a szelíd, csendes Huhu óriási pofont kent le Évinek. Akkorát, hogy Évi megtántorodott, a szemüvege megrepedt és folyni kezdett az orra vére.

Huhu még minden tagjában remegve visszaült a padjába. Most már mindegy, most már szakadjon le az ég, most már jöjjön az igazgató bácsi, a tanfelügyelő bácsi, a rendőrség, most már megtörtént.

Évi elővette a zsebkendőjét, és az arcára szorította, a zsebkendőn piros mintákban átütött a vér. És persze ebben a szent pillanatban kellett Rozálnak belépnie az ajtón. Megállt az első padnál, kimeresztette a szemét.

- Mi ez? Mi történt itt?

Az osztály némán, megdöbbenve hallgatott. Huhu, aki már vérpiros volt, azután halálsápadt, felállt, és azt mondta:

- Rozika néni, kérem, én...

De Évi megelőzte, már ő is állt, és azt mondta:

- Rozika néni, kérem, ma jöttem először iskolába a betegségem óta... ma van rajtam először szemüveg, és nem jól látok benne, és akkor a Szabó Zsuzsi...

- Igen, Rozika néni, kérem, én... - mondta falfehéren Szabó Zsuzsi.

Évi pedig belevágott a szavába, és gyorsan folytatta:

- Igen, szerencsére Szabó Zsuzsi itt volt, és segített nekem... mert amikor le akartam ülni, elbotlottam, és bevartem az orromat... vérezik... de ő segített nekem leülni.

Az osztályon megkönnyebbült sóhajtás futott végig. Hajagos lehorgasztotta a fejét.

Rozál végignézett a társaságon, azután Huhura nézett, onnan Évire. Érezte, hogy ezt az ügyet nem kell nagyon piszkálni, most jól van úgy, ahogy befejeződött.

Megsimogatta Évi fejét.

- Fiam, máskor jobban vigyázz. Te pedig, Zsuzsi, kísérd ki Évit a mosdóba, hozd rendbe a képedet.

A folyosón Huhu halkán megkérdezte:

- Fáj?

- Á, dehogyis.

Hallották, hogy mögöttük az osztályban Rozika néni a számtanfeladatokat ellenőrzi. És Hajagos hangosan azt mondja:

- Inkább engem küldött volna ki, Rozika néni.

Az iskolafolyosó egészen csendes volt, csak kettőjük léptei kopogtak, amint mentek a mosdó felé. És persze ott jött mellettük a három Világoskék is.

Huhu elmosolyodott.

- Nézd, Évi, az oroslán úgy meghatódott, hogy mindjárt sírni fog.

- Te látod az én oroslánomat? - kérdezte Évi meglepetten.

- Hát persze - bólintott Huhu. - Mind a három Világoskéket.

- Hiszen akkor... akkor mi barátok vagyunk!

.oOo.